

NA VALOVIH DOMIŠLJIJE

Eva Kodrin, Ajda Kostevc, Sara Sakić, učenke 8. a, POŠ Debro

(literarno glasilo)

Marec, 2015

EVA KODRIN

Spomin staršem

Vsakdo enkrat privekal je na svet,
in se zavil v mamino obličje,
hitel je drobne oči odpret,
in od začudenja prvič dobil rdeča lička.

Vsakdo premnogokrat je jokal
in v objemu nežnem se potolažil,
z leti je vedno manj stokal,
in lic ponoči ni več vlážil.

Vsakdo starše kdaj razočara,
a vedno išče nove priložnosti,
ker starša nimata para
in njuna ljubezen je del neskončnosti.

Za takšno bogastvo,
hvaležni večno lahko smo vsi,
saj brez mame in očeta,
reči ne bi mogli: Hvala ti.

Break up

Nazadnje na žuru
pogledal me je,
da rad bi govoru - vedela sem -
za break-up se gre.

Mi stisnil je roko,
namenil pogled
in mi solzno oko obrisal -
in ta njegov šepet,
rekoč: zdaj pa bo ...

»Oprosti, ne morem,
preveč me boli,
a hočem, da veš,
laži tvezim ti že tedne tri.
Imaš lepe oči,
polno srce,
a zame prazni so vsi dnevi,
kot mrtve sence se mi zde.«

To vse mi je hladno rekel
in v trenutku se obrnil,
a jaz sem zavpila:
»Dragi,« da bi se vrnil.

Nikoli se ni obrnil,
nikdar se k meni ni vrnil
in s tem je moje hrepeneče srce
za večno zavrnil.

To je ljubezen

»Mnogo pesmi sem napisal,«
pravi pesnik skoraj vsak,
a zdi se, da je to le narisal
in brez srca natisnil petstokrat.

Zame tole ne velja,
saj prava pesem je le-ta,
ki pesnik jo ustvarja
s svojo ljubeznijo do sveta.

Ljubezen na svetu oblike spreminja,
kot bolezen med nas se širi
ter ljudi opominja,
na življenjske poti - v prave smeri.

Marsikateri od nas pogreša ljubezen,
tak, ki premalo ljubi,
ali tak, ki jo odvrže stran,
a ljubezen kmalu spet pride,
da te obsede in zasubi.

Ljubezen na svetu je treba gojiti,
da ostane za nas posebno močna,
in jo v druge tako tudi presaditi,
ker tako ostane še dolgo mogočna.

Moja zgodba

Črne on lase ima,
res me zdaj zanima,
kako lepo bleščijo se
v svetlobi te učilnice.

Večkrat zdaj pogleda me,
mi že zdavnaj tudi rekel je,

da moji podobi para ni,
ter da z mano ful rad hodil bi.
To zdaj v glavi odmeva mi
že dolge šolske ure tri!
Saj, če ga torej res zanimam,
potem proti temu res nič nimam.

Ko sva v petek v kino šla,
sva cel film samo obšla,
saj zrla v oči sva si
in pila samo ob zadregici.

Ko dvorana prazna je postala,
prijel me je, da bi ostala,
sama zdaj tam sva stala,
zelo blizu in tako obstala ...

Cmok za cmokom se je vrstil
in najine misli oddaljil.
V objem močan sva si zletela,
saj neskončno rada sva se imela.

Konec pred začetkom

Tako zelo si je je želel,
pa je ni dočakal.
Tako močno jo je rad imel,
pa si upati je ni objel.

Tako sta si blizu bila,
pa tega si priznala nista.
Tako rada bi se poljubila,
pa trenutkov našla nista.

Tako dolgo sta čakala,
da pogum bi koga srečal
in končno, naredila je potezo,
a prehitro ... nihče ju ni povezal.

Na kraju nje nesreče,
ležala je vsa mirna,
le na obrazu tenka solza,
ki pusti jo bolečina.

»Naj to cesto vrag potirja,
ker mi drago je vzela!
In mene, naj vest nanjo,

na veke opominja!«

Tako ji bil je že blizu,
pa je ni dosegel.
Vmes usoda je stopila
in pred začetkom ju ločila.

Po beli cesti

Le kam nas vodi bela cesta,
ki je zvita kakor slana presta?
Morda v daljna, druga, tuja mesta,
kjer dogajanja so vsak dan pestra.
A zame pomembna je le enosmerna cesta,
ki gre v Švico, ker tam goji se leska,
in kjer čokolado upodablja vsaka freska.

Avtocesta in njen oboževalec

Avtocesta bila mu kot drugi je dom,
čeprav ni prevozna čisto zastoj.
On ljubil ravnine nje meter je vsak
in sanjal o vožnji, ki ne mine nikdar.

Ženo premetavalo je po zicu,
da odgovoriti ni mogla mobi klicu.
Make up se razmazal ji je po licu
in v grozi kričala pomoč je k stricu.

»Le mirno, le mirno,« miril jo je mož,
ko s polno paro prevozil je obvoz.
Hitrosti njegovi bil nihče ni kos,
saj avto mu bil je v velik ponos.

AJDA KOSTEVC

Čudoviti

Čudoviti smo v vsem, kar smo in česar
nismo. Le zavedati se je potrebno.

1.

Poglej, kako čudovito! Mala deklica Sofija
je prvič odprla svoje majhne oči. Kaj si je
mislila, ji je bil svet všeč? Morda ne?
Kakršna koli bo, karkoli ji bo všeč, kar koli

bo počela. Je in bo čudež, tako, kot ti, si in boš nekaj čudovitega.

2.

Par drobnih nog dečka Doriana je prvič spoznavalo dotik trdnih tal. Kako se mu je zdelo, tako kot tebi? Ne vem, veš ti? Veš, kako čudovito je stopati po stopinjah ljudi?

3.

Arielina mama je odprla težka vrata velike šole. Deklica je vanjo vstopila radostno, polna veselja in zvedavosti. Ni čudovito biti postavljen pred nove izzive? Ni čudovito poizkušati?

4.

Zala je tekla po travniku, ki ga je prekrival maj. Trgala je cvetlice in vonja po pomladi ni bilo konca ne kraja. Kako čudovito je biti svoboden, kaj ne?

5.

Taj je iskal, nekaj je iskal. Kaj? Svobodo, srečo, ljubezen, žalost, pokvarjenost? Oh, ne no. Iskal je zvezek. Nekaj, kar je popolnoma preprosto najti. Pa je to res? Je lažje najti zvezek ali srečo?

6.

Zakaj jočeš, Isadora? Kaj je, je kaj narobe, sem jaz naredila kaj narobe? Povej! Ne, jočem, ker je vse v redu. Le odpočiti si želim.

7.

William je prerezal in po gladki koži je priteklo nekaj, kar naj bi teklo po žilah. Bolelo je, seveda. Ampak, a ni čudovito, da je tako močen. Tako močan v vsej svoji krhkosti.

8.

In ta trenutek mi bo vedno ostal v spominu. Tista toplina njegovih ram in njegov vonj, kot opij je opajal njeno dušo, ki je bila popolnoma nekje drugje, v svetu LJUBEZNI! Tako čudovito je ljubiti!

9.

Te njene modre oči, kako so lepe, kako nedolžne, mile, ne poznajo laži in krivic. Kako je bila mati navdušena nad svojim novim čudežem!

10.

Kaj je poslušala, če ne sliši? Oh, jaz pa vem. Poslušala je tišino.

11.

Tit je pogledal na vlak, ravno je sedla. Gledala je ven, a ne njega, nekam drugam, stran, novim zmagam naproti. Njene oči so bile kalne. A kaj veš, morda je tako bolje?

12.

Starka je gledala skozi okno svoje stare hiše. Opazovala je ljudi, ki so hiteli. Niso se ustavili in se zavedali, kako čudovito je živeti.

13.

Kaj je pogledala nazadnje, hčer, sina, morda moža, mačka, sestro? Kaj? Zakaj je sploh pogledala, ne bi bilo bolje, če bi le zaprla oči in zaspala? Kaj je želela videti? Se je zavedala, kako lepo ji je bilo, kako lepo ji je in kako lepo ji še bo? Kako lepo ji bo, znova in znova ...

Japonska češnja

Sponka je padla iz francoske kite in lasje so počasi padali. Ustavili so se sredi hrbtna in roke so jih počasi zmešale. Telo štirinajstletne Sally je bilo prepojeno z vonjem cvetočih japonskih češenj, oči pa so bile utrujene, potrebne joka, da se očistijo. Slekla je obleko in stopila pod prho. Telo je polila z vročo vodo, zato se je ogrelo, a še zmeraj je bilo, čeprav je minilo že leto dni, otožno. Tudi misli so bile nemirne, čakale so blaginjo in pomiritev. Sally je bila potrebna joka, čutila je, kako ji solze silijo v oko. Nenadoma je zaslišala

glas: »Sally, večerja!« Sally je zaprla vodo, odgrnila zaveso in stopila izpod prhe, telo je obrisala z mehko brisačo, se oblekla in odprla vrata kopalnice. Vanjo je pihnil svež, lahek zrak, napojen z vonjem češenj, v zraku je bilo čutiti harmonijo majhne japonske hiše.

Sally je brez besed sedla in pojedla svoj zadnji obrok dneva. Ni zaznala okusa, čutila je le nemir v mirni japonski hiši - pomanjkanje v izobilju. Prvič v življenju ji materialne dobrine niso pomenile ničesar ... Pojedla je, nato pa se je zastrmela skozi veliko okno jedilnice, od koder se je videlo na vrt, kjer so rasle češnje, ki so bile prav v teh pomladanskih mesece najlepše.

Njihovi cvetoči cvetovi so v popoldanski svetlobi sijali prav posebej lepo. Prekinila je tišino in mirno rekla: »Kot bi gledala njegov obraz, skrušen, bled, smrten, po drugi strani pa je tako lepa in ne močna tako kot jaz.« Takoj nato se je spet tiho zazrla v češnjo. Mama je dvignila pogled in vprašala: »Kdo, Sally, kdo?« »Tista češnja, tam, mami. Kot bi bila ustvarjena za naju,« ji je odgovorila Sally. »Vem, Sally, hudo ti je, a moraš se sprijazniti, tako je, zgodi se rojstvo, nato se živi, a ker življenje ne more biti večno, umreš, tako je, prej ko se sprijazniš, bolje ti bo,« je rekla Sallyna mama. Vedela je, da hčeri govori tisto, po čemer bi se morala ravnati tudi sama, pa ni šlo. Sally je odtrgala pogled od češenj in rekla: »Mami, kako naj se spraznim s smrtjo očeta, kako?«

»Morala se boš, ne moreš vse življenje živeti z dejstvom, da nečesa nimaš,« je rekla Holly, dekličina mama. Sally ni nič rekla, le vstala je s stola in se napotila proti sobi.

Sedla je na posteljo in čutila, kako ji solza, grenka in prozorna, teče po licu. Mama je imela prav, počasi se bo treba naučiti živeti brez očeta. Minilo je že leto dni, a Sally je še zmeraj čutila žalost, grenko in nelagodno čustvo. Stiskala ji je misli in telo. Kot morski pes jo je držala za noge in

ni se mogla premakniti v stanje miru. Bolj kot je premišljevala, bolj se ji je zdelo, da se bo morskega psa, čeprav težko, morala otresti. Vedela je, da lahko utone, če jo bo morski pes predolgo držal pod vodo.

Odločila se je nekaj spremeniti, zaživeti na novo, toda ne danes, jutri.

Bil je lep in s soncem obsijan pomladanski dan. Bila je nedelja, zato ji ni bilo treba v šolo in se je lahko ves dopoldan, do kosila, pa po kosilu do večera, ko se je pričelo temniti, potikala po okolici. Odšla je do mesta na sladoled. Ni se imela namen s komer koli srečevati. Potrebovala je čas, da se odloči, kaj bo. A, če bi vedela, kakšno srečanje jo čaka, si tega nikoli ne bi želela. S sladoledom je sedla na klop in opazovala ptice. Ko je že skoraj pojedla, pa je od sebi začutila še nekoga.

»Pozdravljena, Sally,« je rekel močan moški glas.

Sally se je stresla, glas je poznala in v njej je poskočilo srce in pogled je, upajoč, da glas pripada osebi, ki jo ima teko rada, uprla proti njej. Bil je on, takšen kot ponavadi, zdrav in srečen je bil videti, bil je natanko tak, kot se ga je najraje spominjala.

»Oči,« je vsa presenečena kriknila Sally.

»Sally, kako si zrasla!«

»Kaj, pa ti tukaj, mislim kako ...?«

»Sally, nekaj sem ti hotel povedati,« je resno rekel oče.

»Kaj?«

»Videl sem, da trpiš, ne morem biti s tabo, pa če še tako želim, veš, tista češnja na vrtu ... Tisto imej in se spominjaj name, to češnjo sem posadil, ko si se rodila, ta je tvoja, ravnaj z njo tako kot z menojo. Povej ji skrivnosti, kot si jih meni, zalivaj jo in jo imej rada, zdaj pa moram iti ... lepo se imej, punčka moja, in uživaj življenje.«

»Oči!« še preden se je zavedala vsega, ga ni bilo več.

Sally mi je pred časom rekla: »Ne vem, res ne vem, ali je bila le tako močna želja, da se mi je vse samo zdelo ali pa je bila

resnica in sem očeta res videla ... tega ne bom nikoli vedela.«

Ne morem verjeti, Sally ima očeta. Ima tisto rožnato japonsko češnjo ...

Nasvidenje, zlati svet

Zgodba govori o dvajsetletni hčeri plemiča iz visoke angleške družbe konec 19. stoletja. Grace, ki res, da živi v izobilju, hrepeni pa po skromnem življenju z umetnikom Judom. Grace bi za vzor morala imeti svojo mater, ki pa je bila tako kot Grace prisiljena v poroko z neznancem. Dekle ne more verjeti, da se mama ni uprla in raje ostala tiho. Grace se na vse načine upira pozlačnemu življenju. Nekakšne konkretne misli o zgodbi nimam. Z zgodbo sem želela sporočiti, da življenje brez stika z njim samim nima velikega smisla in da se je potrebno upreti vsakršnemu vsiljevanju dejanj, ki so neetična in proti naši volji.

Daleč nekje na obzorju, tako da je Gracino oko komaj zaznalo, je vzhajalo sonce. Grace ni mogla verjeti, koliko barv je. Rdeča, vijolična, modra in črnina noči. Vse in nič. Zavedala se je, da se jesen neizogibno približuje in je vedno tesneje, da udari in se začne z rumeno oranžno jesensko svetlobo. Porumenelo listje vrtnih listavcev ji ni dalo miru, da ne bi začutila propadnosti tega letnega časa. Poletje je odšlo, puščalo je še zadnje vzdihljaje in počasi, a tiho, se je približevala jesen.

Grace je sedela pri ogromnem oknu. Obraz ji je božala umazano roza zavesa, ki jo je veter premikal po njenem obrazu, od oči do brade. Njeni dolgi lasje so se kot jesensko odpadno listje poigravali po ritmu nežnega burina. Pljuča so se ji napajala na svežem, lahko bi rekli, kar malo hladnem, zraku in dejstvo je bilo neizogibno, jesen je bila tu. Nekaj je postajalo narobe. Nek detajl je Grace spet spomnil na bolečino. In ko je pomislila na vse, kar jo spet čaka zjutraj, ko odpre oči, je začutila kapljico in za njo še eno, za tisto drugo še tretjo in jih kmalu nehala šteti. Veter, ki je počasi brisal njena mokra lica, se je ojačal in njene solze so

hitreje izginjale v večnost. Postajale so večnost.

Odmaknila je dolgo zaveso in zaprla okno. Pogledala je skozi steklo proti gozdu, kjer se je dobro videl obris jezera na jasi. Obrnila se je in premaknila nogo proti majhni stopnici, da je lahko legla. Ležala je nekaj časa in razmišljala o bolečini in obsedenosti. Nato pa se je predala neskončnosti.

Zbudil jo je škotski vlak in zdelo se je, da je v deželo prinesel še za odtенок bolj hladen zrak in Grace se je zavila v odejo. V smrtni tišini je zaslišala zvok očetovega gramofona. Trobenta, ki jo je igral nek angleški glasbenik, je razbijala tišino in nekje v daljavi je bilo slišati šumenje Atlantika. Grace se je bala, da ji je bila dana prva in edina priložnost, da je slišala takšne zvoke ... Vso fantastičnost je prekinila gospodična Patty, zvoki so izginili, harmonija je bila uničena. Patty je pokala od energije in Grace je pravzaprav minilo vse veselje, da bi dvignila glavo in ob sebi opazovala človeka, ki bi lahko svojo energijo prodal celi hiši zamorjenih melanholičnih služkinj.

“No, Grace, gremo, vstani. Oče in mama te že čakata pri zajtrku, rekla bi pa lahko, da sta že kar malo nervozna, dolgo te že čakata.” Grace je stegnila vrat proti stenski uri. Ura je kazala deset minut čez šest. Mlada ženska ni planila pokonci. Počutila se je ogoljufano, stisnjeno v škatlo, ki je od zunaj lepa, bogata, znotraj pa ne premore topline za navadno podstrešno luknjo, po kateri lazijo podgane in ji grizejo podplate. Ni ji bilo do življenja v zlati kletki. Hrepenela je po svobodi, po največji umetnosti - naravi. Grace se je dvignila na komolce in njeni razmršeni, dolgi plavi lasje so se svetlikali ob stiku z dnevom, kot diamanti. Tako je postala kakšno minuto, nato pa odkrila odejo in se postavila na dve koščeni nogi. Slekla je spalno srajco bele barve, po robu popackano od kave. Gospodična Patty ji je pomagala obleči obleko, ji počesala lase in ji pripela sponko.

V jedilnici, kjer je vladala smrtna tišina, se je iz knjižnice slišal tih zvok gramofona. Oče in mama sta sedela vsak na svojem koncu mize

in pila vsak iz svoje skodelice. Slišalo se je premikanje velikih kazalcev ure, ki je visela v kuhinji. Ko se je dekle narisalo med podboji, je oče vstal. Na obrazu je kot po navadi nosil težek, oster in strog pogled. Grace je vedela, da je to le obleka, ki si jo oče nadene, ko vstane in jo sleče, ko leže. Vedela je, da se pod to obleko skriva meso, polno ljubezni. Kljub vsemu pa ni in ni mogla razumeti, zakaj oče enostavno ne more sleči krzna, ki mu zakriva lepoto srca.

“Grace, tako se ne bomo več šli! Kaj se pravi zamujati na skupne obroke?”

“Se zgodi, sicer pa nisem več otrok, skoraj dvajset mi jih je že, pa se do mene še vedno obnašate, kot da imam komaj pet let. Cel čas živimo tako, kot da je življenje en velik protokol. Si se kdaj ustavil in poslušal, kako lepo šumi Atlantik tam prek ulic in kako lepo diši trava in tisti grmi na vrtu, kako lepo se oglašata tisti vlak, ki vsak drugi dan pripelje iz Škotske? Dajta, ustavita se kdaj, poglejta, kako mil in blag je ta svet. Poglejta čez deset, dvajset, trideset let vaju več ne bo, nihče več se vaju ne bo spomnil ... vaju, ki svoje življenje prepuščata bahanju za bogastvom, nikoli pa ne bosta vedela, kaj je res bogastvo. Le jaz vaju bom imela v spominu, sem ter tja se bom potočila kakšno solzo, to pa bo vse. Kaj bosta imela od vsega življenja? Če razkazujeta bogastvo, ne vidita pa lepote, ki jo imata pred očmi. A ne pričakujta, da po vajini smrti ostanem tu, jaz pojdem.” Grace je končala in oče ji je namenil le hladen pogled.

“Mimogrede, danes se oglasi tvoj bodoči mož, da ga spoznaš, potem se bosta omožila.”

“Oče! Ne bom se poročila z moškim, ki ga ne poznam in ne ljubim!”

“Tako to mora biti, zdaj pa jej, na kosilo prihaja William, rotim te, da si spodobna in ne povzdiguješ glasu, da si dečko ne bo že pri prvem obisku mislil nečednosti o nas.” Grace ni ničesar več rekla, vedela je, da nima smisla izgubljeni besed in odgovarjati očetu.

Okoli enajstih je Grace sedela na klopi na vrtu. Bila je oblečena v belo obleko z nekaj

svetlomodrimi odtenki, v laseh je imela veliko belo pentljo, brala je neko knjigo, ki ji jo je poslal brat iz Dublina. Čutila je rahlo nervozo, Williama je poznala slabo. Kot otroka sta se igrala skupaj, nato pa je odšel na šolanje v London. Bila je prepričana, da je William izobražen in dober človek. Nikakor pa ni želela za moža moškega, ki ga ne pozna in ne ljubi. Želela je vedeti, kako je ljubiti, ampak ne ljubiti, kot bo morala ljubiti Williama, želela je ljubiti, tako zares ljubiti. Žal pa ji je bilo to onemogočeno.

“Grace, Grace, Grace,” je nekdo šepetal pri vrtni ograji.

Dekle se je obrnilo. Ob ograji je stal skuštran umetnik v preveliki, od barve popackani beli srajci. Njegovi dolgi rjavi in uničeni lasje so poplesavali ob sunkih vetra. Ko je opazil, da Grace prihaja proti ograji, je potipal po žepih - iz desnega žepa vzel škatlico cigaret in si prižgal cigareto. Naredil je že dim ali dva, ko je Grace obstala pred njim, bila bi si nos do nosu, če ju ne bi ločevala ograja.

“Prideš danes, Grace?”

“Pridem, pridem, obljubim, pridem!”

Jude je pogledal Grace globoko v oči. Zagledal se je v njeno žalost, v očeh ji je očitno odsevala. Postal je in gledal mladenko, stegnil je roko čez železo in jo pobožal po mehki, beli koži. Obrnil se je in odšel. Grace ga je gledala, ko je odhajal in pihal dim iz cigarete daleč nekam v nebo. Sedeli so pri mizi. Oče je bral časopis in kadil pipo, katere dim je stal tik pod stropom in popolnoma napolnil ozračje jedilnice. Mama je pila čaj, ko se je pred Grace pojavila gospodična Patty, za njo pa je stal postaven, velik moški. Vsi so vstali, Willam je najprej roko pomolil očetu, nato materi, na koncu je stopil še do Grace, poljubil jo je na roko. Dekle ni čutila nikakršne topline, vse skupaj je bilo tako, kot da bi Willam vse delal zgolj zaradi olike, ne pa zaradi ljubezni do Grace. Sedli so in kuharice so prinesle hrano na mizo.

“Torej čez štirinajst dni se bosta vzela, kajne?”

“Ja,” je začel Willam.

“Ne, oče, ne bova se poročila. Dovolj mi je življenja v zlati kletki, delati, kar mi naročite, biti suženj življenja, želim živeti, tako ko bom rekla jaz! Ne potrebujem težkih zlatih skrinj, potrebujem samo koga, ki bi me držal za roke in me poslušal, jaz želim čutiti. Tega pa mi ti, William, žal ne moreš dati!”

“Na, pa pojdi, če misliš, da boš lahko živela od ljubezni. Pojdi!”

“Mogoče res ne bom živela tako kot ti, bom pa vsaj srečna, grem!”

Ležala je pod staro jablano. Bilo je poleti, konec meseca avgusta, ko je vročina že nekoliko popustila in ko je vsa narava od prestane vročine in suše lažje zadihala; jutra so bila že bolj sveža, skorajda že hladna, najpomembnejše pa je bilo to, da se je ob jutrih na listih, travi in na vsakem delčku rastlinja že nabrala rosa, ki je ohladila in nahranila od suše izmučeno žito. Za roko jo je rahlo stiskal Jude, njegovi dolgi kodrasti lasje so se dotikali Gracinih. Trenutek je bil zlat brez zlata. Grace je čutila srečo in to ji je zadostovalo.

Sem, iščem, najdem ... izgubim

Tisto leto so bili mrzli dnevi. Črna lica Zoe so bila premražena, grela jo je želja, da zapusti popolnost, jo odvrže in najde vse, kar so ji odvzeli. Želela je najti človeka, ki ji je dal priložnost, da začne svojo večnost. Ob misli ji je na mrzla lica pritekla solza, zdelo se je, da ji je zaradi mraza solza zamrznila na licu. A nekje globoko v sebi je bila neizmerno srečna in hvaležna, da ji je par iz stare celine dal priložnost za boljše življenje. Počutila se je kot rastlina, ki so ji odrezali korenine in ji ne preostane drugega, kot da gnije. Življenje z mislijo na to, da je bila zavrnjena, da je niso želeli, je bilo pogubno. Edino, kar je želela vedeti, je bilo, zakaj je bila nezaželena. Na zdajšnje življenje se je privadila. Zakaj se ne bi? Nikoli ni vedela, kako je bilo v vasi na jugu Madagaskarja, pa čeprav jo je zanimalo, kako je teči z golimi nogami in živeti v popolnem brezskrbju. Ko so jo odpeljali v

Evropo, je bila premajhna, da bi se je spominjala.

Ko je stopila skozi prag, jo je pričakal ljubeč objem mame. Brez težav jo je imela za mamo, saj je v tem času postala njena mama. A Zoe ni mogla odmisлити dejstva, da to ni njena mama. Bila je praktično, teoretično pa ne.

Ko je June odšla po opravkih, je mlada, skuštrana Afričanka začela raziskovati. Pekla jo je vest, da se je spustila tako nizko in brska po predalih in iskala vse, kar je bilo uporabno za to, da najde mamo.

Vedela je, da mama ne živi na Madagaskarju. To je bilo vse, kar je vedela. Na dnu predala s “staro šaro” je Zoe našla škatlo. Zavedala se je, da ne dela prav, a sedaj ni bilo važno, kaj je prav in kaj ne. Končno enkrat ni bilo pomembno, kaj je prav in kaj ne. Zdaj je bila v ospredju le ona. Odprla je škatlo in v njej našla kup papirja. Pisma. Brala je eno za drugim, solze so ji tekle ena za drugo. Prebrala je vse, vse je prebrala trikrat, nato je stekla v sobo, iz omare privlekla kovček in vanj eno za drugo metala obleke. Izpraznila je vse nogavice, v katerih je shranjevala denar in se pripravila, da odide.

Pred odhodom pa se je morala zahvaliti za življenje v izobilju, morala je povedati June, da odhaja, bila ji je dolžna obrazložiti.

June je prišla domov, v vsaki roki je nosila eno vrečo iz trgovine. Na vratih pa jo je pričakala njena hči, ki ni bila njena, a je bila.

“Zoe?! Kam odhajaš?” jo je vprašala June?

“Odhajam v New Orleans, k mami, samo, da jo najdem, samo, da mi pove, zakaj. Potem se vrnem, obljudim, da se vrnem.”

“Zoe ... Vem, da te najbrž ne bom več spreobrnila. A ne vem, zakaj tako hrepeniš po tem, da razlog želiš slišati iz ust tvoje mame. Veš, da si je želela le najboljše zate. Za svojo največjo ljubezen, tebe!”

“Enostavno, to si želim bolj od sebe.”

“Potem pa pojdi, poišči jo, jo povprašaj in

se vrni. Upam, da veš, da si zate, Zoe, želim le, da bi bila srečna in, če zate sreča pomeni, najti mamo, ti tega res ne morem preprečiti.”

“Hvala June, hvala!”

Dekle se je obula in oblekla plašč, objela June, odprla vrata in se na pragu še enkrat ozrla za June.

“Zoe, kdaj se vrneš?” jo je še vprašala June.

Zoe je skomignila in sedla v taksi, ki jo je že lep čas čakal pred hišo. June so tekle solze, bila je ranjena, ni razumela, zakaj ji ona in njen mož ne zadostujeta, zakaj si želi mame, ko pa vendar ima njo. Vedela pa je tudi, da bo občutila zadovoljstvo, le če bo zadovoljna tudi Zoe.

Letela je nad Atlantikom in zapuščala del svojih misli v upanju, da bo na zahodu našla mamo. Po eni strani je bila nad svojo odločitvijo strašansko zgrožena. Zapušča raj, odhaja v New Orleans, mesto duhov, in išče mamo. Išče jo iz ljubezni, da ji pogleda v utrujene izmučene črnske oči in jo prosi, da ji odgovori na preprosto vprašanje. Zakaj? Imela je naslov, od koder je bilo pred dvema letoma poslano zadnje pismo June. Upala je, da jo najde na tem naslovu in ji po devetnajstih letih zopet pade v objem.

V New Orleansu je bil večer. Na ulicah je iz jazz klubov prihajal prijeten jazz. Ujela je ritem večernega življenja New Orleansa, mesto ji je postalo v trenutku všeč. Bila je strašansko utrujena in želela si je za nekaj ur zaspati, a jo je kot kava gnala misel, da je prišla tako daleč in zdaj ni čas za spanje. Iskala je taksi, da bi jo peljal, ker sama verjetno hiše nikoli ne bi našla. Usedla se je v avto in skuštranemu dolgolascu povedala naslov, kamor si želi. Dolgolasec jo je peljal, vožnja ni trajala dolgo, kakšne deset minut, Zoe je vozniku pomolila denar in zaprla vrta avta.

Stala je pred staro hišo, gledala jo je in vedela, da tukaj živi njena največja želja. Pozvonila je na vrata in morala je priznati,

da je preteklo dosti vode, preden so se vrata odprla. A ženska, ki ji je vrata odprla, ni bila črnka. Zoe je vedela, da je njena želja pokopana, lahko je le povprašala, če mamo pozna in ve, kje bi lahko bila.

“Dober večer, kako ti lahko pomagam?”

“Iščem mamo, gospo Abbey, morda veste, kje bi lahko bila?”

“O, žal mi je, Abbey se je izselila pred dobrim letom, kje je, tega ne ve živa duša, žal mi je.”

“No ... vseeno najlepša hvala.”

Zoe je bila obupana, bila je v Ameriki, že skoraj brez denarja, predvsem pa ni našla mame, ni dobila tistega, kar je iskala. Zvrnila se je pred bližnji jazz klub in iz močne bolečine pričela jokati. Sploh ni opazila, da ni sama, da ob njej kadi ženska srednjih let. Spogledali sta se in Zoe je začutila privlačnost, enakost.

“Kaj je deklič, zakaj jočeš?”

“Prišla sem iz Bristola, da bi našla mamo, iščem jo že več let, prišla sem z zadnjim denarjem, da bi jo objela in jo vprašala, kaj je razlog, da se je odločila, da je bolje, če nimam njene ljubezni.”

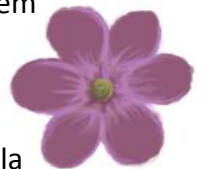
Črnka je ugasila na pol pokajeno cigareto, pogladila svoje dolge skodrane lase in sedla poleg nje.

»Tudi jaz sem imela hčer, ki sem jo dala neki ženski iz Angilje, če bi me danes iskala, bi bila počaščena, srečna bil bila, če bi vedela, da me hči želi videti. A mojega otroka ni nikoli bilo, tudi na pisma ni odgovarjala. Ne ona ne njena mama. Sama sem prišla iz Madagaskarja v New Orleans, da bi pela v Jezz baru in to počnem, a sem sama moja hči me ne pozna, zame verjetno ni nikoli slišala.”

“Zakaj?”

“Nisem želela, da bi trpela, da bi stradala in da bi se morala boriti za vsak košček kruha, ki bi ga pojedla, raje sem videla, da jo imajo v Angliji in da ima vse, kar si želi.”

“Če bi jo našla, bi ji povedala, da mi je danes vseeno za izobilje v Angliji. Vse bi dala samo za to, da bi bila z njo.”

“Tudi jaz bi bila srečna, če bi moja hči prišla, pa je ni, in tudi tvoje mame ni. S tem pa moraš naprej, nimaš druge izbire.”
“Pravzaprav ste mi dali prav to, po kar sem prišla, nič nisem izgubila, čeprav niste moja mama, povedali ste mi to, kar sem se spraševala, hvala gospa iz New Orleansa. Zdaj pa se bom poslovila, da ne zamudim letala nazaj v Bristol. Upam, da nekoč najdete hčer.”

“Jaz pa upam, da najdeš mamo.”

Iz kluba se je nek trobentač ozrl za žensko in se zadril: “Abbey, začeli bomo!”

Zoe se je vstala in našla taksi. Na poti proti letališču je razmišljala o vsem, bila je razočarana, po drugi strani pa se ji je zdelo, da je bila premalo vztrajna. Zagledala je dve luči, ki sta peljali proti taksiju. Spomnila se je le še tistih besed trobentača: ABBEY!

Zoe se ni nikoli vrnila v Bristol. Cesta jo je pripeljala in cesta jo je vzela, odnesla je življenje mlade ženske. A Zoe je našla, kar je iskala, čeprav je izgubila sebe.

SARA SAKIĆ

Pes

Priča

Na cesti sem našel psa. Pač, takega, potepuškega cucka. Če se dobro spomnim, nima ovratnice. Bil je povožen. Mislim, da ni bil živ, ko sem ga našel. No, vsaj zdaj ni več živ. Malo sem pogledal naokoli, da bi izvedel, kdo bi lahko bil storilec. A seveda storilca ne bom nikoli našel, saj se je nek brezsrčnež preprosto odpeljal naprej po tem, ko je psa zbil. Ampak za cucka mi ni ravno mar. Vseeno pa bi me pekla vest, če bi ga kar pustil ob strani ceste. S težavo sem psa pobral in ga zavil v plastično vrečko, ki sem jo prav tako našel ob cesti, čeprav bi lahko kdo posumil, da imam v vrečki kaj drugega. Kaj bolj človeškega.

Kakorkoli, odnesel sem ga do najbližjega mostu in se naslonil ob ograjo. In zdaj preprosto stojim tukaj. Premišljujem o tem, ali je to pametna ideja. Če je ščene umrlo krute smrti, bi mu lahko vsaj dal temu primeren pogreb ... Pa kaj razmišljam. Saj je le pes. Nobeden ga ne bo pogrešal. Zato skomignem, pograbim vrečko in jo zalučam v reko. Z glasnim pljuskom pristane na vodni površini.

Storilec

Dolgo že vozim ... Joj, kako sem utrujen. Vozim se od treh zjutraj, zdaj pa je ura ... Pogledam na telefon, ki kaže, da je ura pet minut čez šest. Zvečer, seveda. Pomotoma prevozim semafor z rdeče utripajočo lučjo. Ups. Me zanima, če je pametno voziti v takšnem stanju. Upognem glavo in skozi okno pogledam v rdečkasto nebo. Kmalu se bo zvečerilo, mene pa čaka še ena ura vožnje do doma. Komaj čakam, da vidim ženo. Ta zadnji mesec je bilo res naporno. Kako me je Ana gledala, ko sem odhajal! Takoj sem obžaloval odločitev ... Moral sem iti v Sirijo oskrbovat tamkajšnje ranjence. Hja, to pa je življenje zdravnika. No ja, ne pritožujem se nad plačo, najbolj me muči to, da moram po cele dni in mesece zapuščati družino. Kako sem pogrešal Ano in pa Katjo, mojo hčer! Mogoče izgleda kaj bolj odraslo kot takrat, ko sem jo nazadnje videl. Naenkrat pa me iz mojih misli predrami močan sunek avtomobila. Volan iz presenečenja obrnem tako sunkovito, da me skoraj zanese s ceste. Na srečo mi avto hitro uspe spraviti pod kontrolo. Pritisnem na zavore in kolesa zaškripajo pri tem, ko se ustavijo. Odprem okno in pogledam nazaj, da bi ugotovil, kaj je povzročilo takšen stres. Gotovo je bil le kamen ali veja ali ... Srce mi za trenutek neha biti in v šoku mi zastane dih. Ob cesti leži pes. Popolnoma negiben je. Ali ... sem ga zbil jaz? N-ne ... Nemogoče. Prepričan sem, da je bil nekdo drug. Mogoče sem res bil nekako

zamišljen, ampak ... Ne, ni šanse. V prsih me zapeče in pri tem se spomnim, da moja pljuča nujno potrebujejo kisik. Zajamem tresoč vdih. Nato izdihnem. Pa spet vdihnem. Proces ponavljam, dokler pekoč občutek ne premine. Pes se še vedno ni premaknil niti za milimeter. Zagrabi me panika. Kaj če bo kdo zapeljal mimo, videl psa in ugotovil, da sem ga zbil? Kaj če me prijavi policiji? Tega si nikakor ne morem privoščiti. Nepremišljeno stopim na plin in s polno močjo avto zaženem naprej. Čez ramo pogledam nazaj. Podoba negibnega psa se je oddaljevala, občutek krivde pa se je občutno prihulil v mojo glavo in srce.

Žrtev

Zakaj sta me zapustila tukaj? Ravno tukaj. Ali sem kaj storil narobe? Upal sem, da bosta pozabila tistih nekaj prežvečenih nogavic in čevljev. Že dlje časa so se pogovarjali o nekem odhodu. In kako zame ne morejo skrbeti več, da je premalo 'denarja', karkoli je že to. Čez nekaj dni je bilo naše prebivališče spraznjeno. Udobna ležišča so izginila. Obrazi mojih skrbnikov so bili zaskrbljeni. Ko smo sedli v trebuh pošasti s kolesi, sem lahko sedel v naročju ženske skrbnice. Tega mi ni dovolila še nikoli prej. Ko sem ji dal nekaj hvaležnih poljubčkov, je iz njenih oči začela teči slana voda. Nisem razumel, kaj se je dogajalo. Zakaj je oddajala tako žalosten vonj? Začela se je prerekati z moškim skrbnikom. Bilo me je strah. Večkrat sta omenila moje ime, Ajk. Res sem ju poskušal razumeti, a nikoli nisem bil dober pri dešifriranju človeškega govora. Ravno udobno sem zaspal v skrbničinem naročju, ko so se usta pošasti ob meni odprla. Ženska me je porinila s svojih nog in nerodno sem pristal na trdnih tleh. Naredil sem nekaj korakov naprej in ugotovil, da smo še vedno na sivi potki. Ni mi bilo jasno, zakaj smo se ustavili na tem mestu, saj se pošast po navadi zaustavi ob

kakšnem drugem prebivališču. Zbegano sem pogledal nazaj proti skrbnikoma. A ugotovil sem, da so se ravno tisti trenutek usta pošasti zaprla. Zacvilil sem s tem namenom, da bi jo spomnil, da sem še vedno zunaj. A sploh se ni zmenila zame. Zavrtela je kolesa z vso hitrostjo in začela teči naprej po sivi potki. Cvilil in lajal sem glasneje kot kdajkoli ter jo poskušal dohiteti, a bila je prehitra. Izginila je iz vidnega polja. Bil sem tako zmeden. Še vedno sem. Zakaj pošasti skrbnika nista ustavila? Ali je za nalašč nista? Minila sta že dva dneva, odkar sta odšla. A prepričan sem, da se bosta vrnila. Morata se. Saj me ne bi kar tako zapustila. V dveh dneh še nobene pošasti ni bilo mimo. A le potrpežljiv moram biti in prišla bo slej kot prej. Za zdaj bom le malce zaspal. Tako bo čas hitreje minil. S sredine ceste se sprehodim do strani in ležem na travnata tla. Spanec me hitro prevzame. Sanjam o mojih skrbnikih. Božata me. Oba se smejita. Ob pogledu na to sem tudi jaz vesel. Nekaj poljubčkov dam najprej moškemu, nato še ženski. Tako sem srečen, da ju spet vidim ... Za vedno bi rad sanjal. Nikoli več se nočem prebuditi. Zasllišim oddaljeno rjojenje in pri tem podobi skrbnikov takoj izgineta. Odprem oči. Ozrem se na stran sive potke, od koder sem slišal rjojenje. Vidim snop svetlobe, ki postaja vse svetlejši. Prepričan sem, da ga oddajajo oči pošasti! Končno sta prišla pome! Ampak, če bom ob strani potke, me ne bosta opazila. Najbolje da se postavim nanjo. Tako me bosta takoj zagledala! Veselo stečem točno na sredino sive poti. Z repom migam, da je veselje. Zdaj lahko že vidim pošast, ki se mi približuje. Vsak čas se bo ustavila in iz nje bo prišla skrbnica. S pošastjo se bomo odpeljali domov. Vsi bomo spet srečni ... A ko je pošast oddaljena le nekaj repov od mene, se še vedno ne ustavlja. Še vedno odločno teče naprej. In v nekem trenutku se zavedam, da bi se ji moral izmakniti.

Zavem se prepozno. Preplavi me strašen val bolečine ob stiku s pošastjo. Počutim se, kot da poskušajo njena kolesa vso srečo, ki sem jo čutil še trenutek pred tem, iztisniti iz mene. A bolečina trenutno tudi izgine. Izginejo vsa moja čustva in občutki. Ne slišim ničesar več. Z zadnjimi močmi odprem oči. Kar zagledam nazadnje, mi povrne le en občutek. Občutek neizmerne veselja. Srečna izraza in mehke roke mojih skrbnikov, ki me božajo, se začnejo megliti, ko izpustim še en, globok, poslednji izdih.

Tim in Tom

Tim se je uzrl skozi luknjo na vrhu ter s tem pogled odvrnil od hladnega, zadušljivega železa. Na nebu so se razprostirali temni, črno-beli oblaki, a znaka o Tomu ni bilo. S hrbotom se je naslonil na ledeni zid in se postavil na zadnji nogi. Kakor je le lahko, je iztegnil glavo, se povzpел na prste in se spet uzrl čez rob, kjer pa je videl štrleči konici Tomovih ušes. Spet se je postavil na vse štiri tace in si nekako oddahnil, saj je za trenutek pomislil, da ga je Tom zapustil. Glavo je začel obračati po temni sobi ter iskal stopnice. Zaradi teme je zožil oči in končno opazil strme stopnice, ki vodijo do zunanjega sveta. Sprehodil se je do njih, nato pa še po njih navzgor. A ko je že videl svetlobo, ki je prihajala iz vhoda, se mu je zazdelo, kot da mu je ena stopnica pod nogami ušla, in preden se je zavedal, se je spet znašel na dnu stopnišča. Šokirano je gledal naokoli, a sploh ni vedel, kaj se je zgodilo. Vse njegovo telo ga je začelo boleti. Spet je pogledal navzgor, pri vhodu pa je videl stati Toma. Tom je glasno je zavzdihnil in se elegantno spustil po stopnišču navzdol. Ko je prišel do Tima, ga je s šapo sunil preko ušes. Tim je zacvilil, čeprav ga sploh ni bolelo. »Ali sploh veš, kako glasen si bil, ko si padal po stopnicah navzdol?« ga je ukazovalno vprašal Tom

ter se usedel poleg njega. Tim ga je prestrašeno pogledal in se počutil krivega. »A ali sem koga privabil sem?« Tom je spet zavzdihnil in ga nežno pogledal »Preveč te skrbi, da bi naju kdo hotel poškodovati.« Vstal je in se sprehodil preko majhne sobe. Pri steni se je ustavil ravno toliko, da se s smrčkom ni dotaknil železnega zidu. Pogledal je nazaj. Tim je še vedno ležal na tleh in usmerjal pogled v svoje šape. »Ne skrbi, Tim,« mu je pomirjujoče rekel Tom. Tim je pogledal navzgor in se mu rahlo nasmejal. Vstal je in že izgledal bolje. »Pridi, greva na sprehod!« Je dejal Tomu. Stekel je po stopnicah navzgor, zdaj brez da bi mu spodrsnilo. Tom mu je počasneje sledil. Ko je prišel na vrh, ga je Tim že nestrpno čakal. Ko je zagledal Toma, je tekel naprej. Zdaj mu je hitreje sledil tudi Tom. Stekla sta prek zapuščenega ozemlja. Tla pod nogami so bila trda, posušena, prst se je drobila. Znakov sveže narave ni bilo, čeprav je bilo pozno spomladi. Le izsušena, trohnela trava, ki se je prikazala iz razpok tu in tam. Nebo je bilo zatemnjeno, Sonca se ni videlo. V daljavi so bila vidna drevesa brez listov ter visoke zgradbe. Tom se je utrudil in začel zaostajati za Timom. Tim se je ozrl nazaj in tudi on upočasn timer, dokler nista oba začela počasi hoditi. »Kako to, da si se tako hitro utrudil?« je Tim neizprosno z vprašujočim pogledom. »No, ti si tudi mlajši, kajne?« se mu je Tom zarežal. Tim se je nasmehnil ter nadaljeval s hojo. Nekaj časa sta bila oba tiho, nato pa se je Tim ustavil in s prestrašenim pogledom strmел v nekaj, kar je nepremično ležalo na tleh, nedaleč od njiju. Tom je opazil, da ga ni več ob njem, zato se ustavil tudi on. »Tim?« ga je poklical in se ozrl nazaj. Tim je izvil svoj pogled od neznane pojave ter pogledal Toma. Z glavo mu je namignil nanjo. Zdaj je vanjo svoje oči uprl tudi on. Na obrazu se mu je izrisalo presenečenje. A hitro je minilo, saj je Timu ukazal, da naj ostane tam, kjer je. On pa se je počasi

začel sprehajati do 'pojave'. Z vsakim korakom ji je bil bližje ... in bližje. Zdaj je manjkal le še en korak, da bi stal točno obe njej. A ni šel naprej. Počasi se je sklonil naprej in vdihnil vonj, zbran okoli 'pojave'. Bil je šibek, a Tom ni zaznal vonja po trohnečem mesu. In preden se je zavedal, kaj naj bi storil, je žival na široko v trenutku odprla oči, bliskovito obrnila glavo ter Toma ugriznila v nogo. Ostre zobe je zarila globoko, Tom pa je od presenečenja in bolečine glasno zacvilil ter žival začel otresati z noge. Ona pa ni popustila, zato jo je zgrabil za vrat in ji glavo vlekel stran od noge, med tem pa glasno renčal nanjo. Žival je nerada popustila, a končno jo je spravil stran. »Tim!« je glasno zaklical. A Tim je obstal in pogled prestavljal od Toma do živali. Tom mu je glasno zabevskal, misleč, da ga bo zdramil iz njegovih misli. A on je le stopil nekaj korakov nazaj, se počasi obrnil in z vso hitrostjo začel teči naprej. Za hip se je ozrl nazaj ter videl Toma, kako ga s presenečenimi očmi opazuje, pošast pa se mu je poskušala izmuzniti izpod tac. Pogled je spet usmeril naprej, a se je prepozno zavedal, da ne gre v pravo smer. S sprednjimi nogami je že šel čez rob prepada, naenkrat je začutil močan sunek v glavo, nato bolečino, za tem pa se mu je zazdelo, kot da leti. Pred očmi se mu je počasi začelo megliti, svet okoli njega se je upočasnil ... V ušesih mu je odzvanjal močan tresk, po celem telesu je čutil bolečino, a vse je hitro minilo. Videl je temo in slišal tišino...

Dolgo časa se ni zgodilo nič. Vse okoli njega, le ubijajoča samota in črnina. A končno ... Počasi je odprl oči. Toplota, nad njegovo glavo veliko žareče sonce, naokoli so se razprostirali veliki travniki, polni bujno zelene trave in cvetlic. *To ni resničnost, to ni moj dom*, je pomislil. Ležal je na zelenici. Dvignil je, vsaj kakor se je njemu zdela, težko glavo. Bolje se je ozrl naokoli. Za njim je stal človeški dom. Hiša,

kakor mu je Tom povedal, da se imenuje. Zraven sebe je začutil majceno telo. Pogledal je za svoj hrbet ter mislil, da bo od presenečenja umrl. Bil je človeški mladič. Menda ženska. Ležala je tik poleg njega, brez da bi se ga bala ali bila prestrašena. Tudi on se je ni bal nje in s tem presenetil samega sebe. Zavedal se je, da mu deklica nekaj govori. Našpičil je ušesa ter jo začel bolje poslušati. Celo razumel jo je. Razumel je človeški govor. *No, to ni nekaj vsakdanjega*, si je sam sebi v mislih dejal. Zelo dobro jo je poslušal. Mogoče še predobro. Iz njenega kramljanja je ugotovil, da je bil je lep in s soncem obsijan pomladanski dan. Ker je bila nedelja, ni bilo potrebno iti v šolo in se je lahko ves dopoldan, do kosila, pa po kosilu do večera, ko se je pričelo temniti, potikala po okolici. Ni ravno vedel, zakaj je tako navdušena nad tem, da je nedelja in kaj je šola ter da 'ni bilo treba iti vanjo'. Mogoče je bila to kakšna kletka, v katero jo zapirajo? Pomislil je na železno luknjo, v kateri živi s Tomom. Mogoče se to te 'šole'. Iz hiše je prišel glas nekega drugega človeka. Kot da bi deklici nekaj zaklical, saj se je ta odzvala z dolgim: »Jaaaa ...« Tesno je objela Tima, nato pa stekla proti hiši. On jo je z radovednimi očmi opazoval. Ko je šla skozi vhod in ga nato zaprla z nekakšno leseno desko, ki ga je prekrivala, se je zleknil na hrbet in misli so mu podile v glavi ter druga drugo zamenjevale. Kje je, kdo je bila ta deklica, zakaj jo razume? Skratka, ni vedel, na katero misel bi najprej poiskal odgovor. A nato se mu je poredilo vprašanje, na katerega mu je bilo zoprno pomisliti. Ali bo še kdaj videl Toma? Nejevoljno se je spet zleknil na stran. Otožno je zavzdihnil. A prigovarjal si je, da bo vse v redu. Našel bo Toma. Saj menda ni mogel kar naenkrat izginiti. Sam sebe je nekoliko potolažil, a še zmeraj je bil zelo negotov glede teh 'tolažb'. Zvil se je v klobčič, počasi zatisnil oči ter na zelenici zaspal, med tem pa si ves čas

ponavljal vse *bo v redu, vse bo v redu, vse bo v redu ...*

Črne ovce

Zgodba pripoveduje o izobčenih najstnikih, ki so zapustili svoje družine in ustvarili skupino, v kateri veljajo stroga in nenavadna pravila. Nekega dne se ji pridruži fant po imenu Aiden. Z njegovim prihodom se stanje v skupini od takrat naprej močno spreminja, kar v bistvu ni ravno opisano, in sicer namenoma v upanju, da si bralec nadaljevanje predstavlja sam. Navdih mi je, kot vedno, dal stil pisanja J. K. Rowling. Tudi misel naj bi si bralec izoblikoval sam, a pravzaprav še sama nisem gotova, kaj bi bila. Lahko bi pa bila: Bodi, kar si in ne dovoli, da te kakšni slabi dnevi privedejo k slabim odločitvam, ki bi lahko vplivale na potek tvojega življenja (saj sem sicer z 'maščevanjem' mislila na to, da ti najstniki pravzaprav izdelujejo načrte, da škodujejo tistim, ki so jih kdajkoli poniževali ali se jim posmehovali).

Ob majhnem obmorskem mestecu je vladal večer. Po nebu so se razprostirali ogromni in težki oblaki, ki so vsak čas obljubljali močan naliv. Le nekaj ljudi se je sprehajalo tu in tam. Postopoma je začelo pihati. Najprej so od tu in tam prihajali le manjši, zanemarljivi sunki, ki so vzburljali valove. A iznenada se je pričel strašen vihar. Žvižgalo je kot v peklu, sunki vetra so vsakič znova zamajali ladjo, da se je obrnila na bok in se nato zopet čudežno vzravnala, oblaki so se podili s strašansko hitrostjo tik nad morjem, v sivini nisi videl pred seboj niti dlani; lilo je kot iz škafa, dežne kaplje so postajale debele kot jabolka in hruške, da so te tolkle po obrazu in je bilo telo polno modric. Nenadoma je nastalo zatišje, dež je hipoma prenehal, na nebu se je razsvetlilo, čudna rožnata svetloba se je zableščala,

kot da bi se velikanski rožnati kremen pojavil nad ladjo.

Gosta megla se je začela viti iz vsakega kotička zapuščene ulice, saj se je voda uparila na vročih tleh. Neba se ni dalo razlikovati od tlakovanih tal. Vse je bilo zavito v tiho sivino. Iz enega konca je prihajalo komaj slišno korakanje. Ob velikem smetnjaku z umazanim, na nekaterih mestih počenim, rumenim pokrovom se je izza vogala prikazala temna postava srednje velikosti. Oblečena je bila v črno, kapuco je imela poveznjeno čez glavo. Vse, kar se je na človeku videlo, so bile njegove temno modre oči, ki so bile tudi edina svetloba, ki jo je bilo v tistem trenutku vse naokoli *možno* videti. Previdno se je ozrl nazaj, levo in desno, kakor da bi preverjal, če ga je na poti kdo zasledoval. Nato pa se je s hitrimi koraki zlil z meglo, ki se je razprostirala čez ulico. Čeprav se je komaj kaj videlo, se je oseba presenetljivo spretno izmikala vsem oviram na potki. Po tleh so bile na vseh koncih raztrosene smeti, še posebej prazne steklenice, nekatere na pol razbite, druge popolnoma raztreščene v majhne delčke, le redke pa še cele. Iz kupov stranskih smeti so se pojavljale svetlikajoče se oči podgan in drugih majcenih stvarc. Ob stenah so se potikali tudi potepuški mačkoni in psi, ki so nenavadnega vsiljivca z zanimanjem gledali.

Ni dolgo trajalo, preden se je ustavil tako nepredvidljivo, kakor je pričel teči. Ustavil se je pred zelo velikim kupom smeti, ki so ga sestavljale pločevinke, steklenice, odpadne plastične vrečke (toliko o reševanju narave), pa še takšne in drugačne stvari bi se našle. Tudi v tistem so se skrivali razni glodavci, to ni bilo nič nenavadnega. Bolj nenavadno je bilo, ko je po ne dolgem čakanju iz kupa smeti prilezel še en človek. Pri tem je okoli raztresel precej velik delež odpadkov, ki so bili prvotno na vrhu gomile. Postavil se je

nasproti prve osebe in si pri tem z razcapanih in, na videz že več mesecev neopranih oblačil, čistil papirčke in koščke stekla, ki so se prijeli na njegovo obledelo rumeno jopico. »Moraš si najti drugo prenočišče, Greg,« je komentirala prva oseba, medtem ko je z ramena frknil bananin olupek. Gregove temno rjave oči so se srečale s sinje modrimi, a se hitro obrnile drugam, kot da jih je bilo strah svetlobe, ki je izžarevala iz njih. »Ne morem, Matthew,« je tiho dejal. »Saj veš ...« Matthew je zavzdihnil in le odkorakal naprej in rekel: »Pridi, greva.« Greg ga je hitro dohitel in skupaj sta se v tišini odpravila naprej. Zavila sta za vogal in s tem ulico zapustila.

Po približno desetih minutah hoje po za malenkost širši tlakovani potki sta spet prišla do postanka. Ustavila sta se pred ogromnimi jeklenimi vrati. Tokrat je naokoli pogledal Greg. Matthew se je med tem naslonil na zid ob vratih in vsake toliko časa ošvrknil uro na svojem zapestju. Po približno kakšnih petih pogledih na urine kazalce so ti kazali sedem minut čez polnoč. Izgledalo je, da je do takrat izgubil potrpljenje in močno brcnil v stvar, ki mu je bila najbližje, torej v veliko propadajočo škatlo na njegovi desni. Nekajkrat se je prekucnila, njene stranice pa so se še bolj ugreznile same vase. »Kje so vsi ostali?« je neučakano zagodrnjal Matthew. »Če imamo dogovor, pričakujem, da se ga bodo vsi držali,« je še pripomnil. Ravno takrat pa je izza vogala nekaj zadonelo in zaslišalo se je nejevoljno šepetanje. Obe glavi sta se obrnili v stran, od koder je prišel zvok. Greg in Matthew sta oba napeto poslušala, v upanju da bi izsledila še kakšen šepet ali kakršenkoli drug zvok.

In kaj kmalu so se izza vogala previdno in počasi prikazale tri postave. Vse so bile zakrite s črnimi jopicami, ki so jim segale čez kolena, in obrazi so bili skriti za kapucami. A izpod nobene druge se niso

svetlikale sinje modre oči. Ravno nasprotno, kazalo je, kot da oči sploh niso imeli, saj jih je prikivala tema. Matthew se je odrinil od stene in 'obiskovalcev' še pozdravil ni. Le stopil je pred vrata in iztegnil roko do Grega. Ta je segel v svoj žep in nekaj položil na Matthewovo dlan. Bil je ključ. Velik, pozlačen ključ. Na koncu je imel izrezljano podobo pentagrama, čemurkoli je že to služilo. Na ogromnih vratih ob prvem pogledu ni bilo videti ključavnice, a nato je Matthew z desnico v zaporedju potrkal po njih in na njihovi levi strani se je nenadoma odprla neke vrste zaklopka, ki je pod sabo skrivala ključavnico. Ta nikakor ni bila videti kot takšna, ki bi bila pravilna za ključ, ki ga je Matthew držal v rokah. Bila je ravno nasprotno od njega, torej umazana in zarjavela na vsakem kotičku. Nobenega sledu zlata ni bilo na njej. Matthew je ključ previdno vstavil v ključavnico in dvakrat zavrteel. Slišal se je škljoc! In vrata so se sama od sebe odprla. Matthew spet ni na nobenega čakal in je le odkorakal v zatemnjeno notranjost. Greg mu je urno sledil, prav tako drugi dve osebi, tretja pa se je nekako obotavljala. Naposled se je le odločila vstopiti še sama, a dokaj počasneje kot ostali.

Ko so bili končno vsi notri, so se vrata kakor prej zaprla sama. Posledica tega je bila, da so zdaj bili v popolni črnini. Ni se videlo niti centimetra pred sabo. Na srečo je iz enega konca sobe prišel zvok, ki se je slišal kot vklop stikala. In prav zares, čez nekaj trenutkov je temo nadomestila utripajoča medla svetloba dveh žarnic, visečih s stropa. Prostor je bil čista razbitina, zato bi se lahko porodilo vprašanje, če je bilo v njem res kaj boljše stanje kot zunaj. Lahko bi se šel staviti, da v njem ni bilo živega bitja že več desetletij. Na tleh so ležali kupi papirjev, na katerih je bil tisk še komaj viden. Njihovi robovi so bili porumeneli in strgani, nekateri papirji so na svoji površini razkrivali čudne

nesmiselne čačke in drugi so bili le zmečkane kroglice. Tudi sama tla niso bila preveč čista. Pod vso nesnago na njih so se videle blatne stopinje in poginuli majhni ščurki in muhe. A še največ šare je bilo postavljene ob stenah srednje velike sobe in izgledalo je skoraj tako, kot da je nekdo poskušal vse stvari, ki so bile napoti, le zriniti na različne konce sobe, namesto da bi se sam odločil vsaj malo počistiti. Na desni strani sobe je stala velika starinska miza, ki je bila prav tako obložena z različnimi vrstami papirja. Do nje je bila vse od vrat narejena poteptana potka skozi revije, časopise in druge možne reči, ki bi se lahko našle na tleh. To bi pomenilo, da je prejšnja teorija o zelo neodgovornem in neurejenem človeku resnična. Zdaj, ko je bil vsaj manjši vir svetlobe, so se obrazi vseh ljudi bolje videli. Vsi so si tudi sneli kapuce, kar je zadevo še malce olajšalo. Matthew je imel precej neurejene temno rjave lase in tudi ko si jih se skušal zgladiti, so še vedno imeli skuštran videz. A precej dobro so se ujemali z njegovim obrazom, ki je bil polkrogle oblike. Gregory si je pomel oči in iz žepa potegnil očala s kvadratnimi stekelci in si jih nadel na nos. Barva njegovih las je bila dokaj podobna Matthewovi, a izgled je bil precej drugačen. Imel je skodrane in na kratko pristrižene lase, ki pa se nekako niso ujemali z njegovim kvadratastim obrazom, a na njegovo obliko so vsaj na prvi pogled vplivala tudi očala. Tesno skupaj sta se držali dve dekleti, ki pa sta si bili popolnoma različni. Večja je imela dolge lase tako temne barve, da se ni razbralo, ali so bili črni ali le zelo temno rjavi. Na obrazu je držala odločen pogled, ob katerem bi človeka zmrazilo. Ena od njenih šarenic je bila blede modre barve, druga pa turkizne. Tisto dekle, ki je bilo manjše, je imelo rdečkaste lase pristrižene do ramen, po obrazu pa so ji poplesavale temne pegice. Njene prestrašene zelene oči so se obrnile navzdol, ko je pogledal

fant, ki se je držal malo dlje od ostalih. Medtem ko so bili lasje drugih dveh dečkov razmršeni, so bili njegovi svetli pazljivo postrženi in na pogled bolje oskrbljeni z rednim umivanjem. Njegove jantarne oči so švigale po prostoru sem ter tja, od visečih žarnic do stare mize, pa do tal, prekritih s šaro.

Ustavile so se na Matthewu in napeto strmele vanj. A Matthew se za to še zmenil ni in se raje po potki med papirji mimo njega sprehodil do mize. Izpod nje je potegnil majhen zložljiv stol. Ko ga je razprl, se je skozenj na mnogih delih lahko videla stena za njim, saj je bil na mnogih koncih raztrgan in ne bi pomislil, da je zmožen zdržati teža človeka. A izkazalo se je, da vsaj toliko še vseeno prenese, saj ga je Matthew položil na tla in brez pomisleka sedel nanj. Roki je položil na mizo in s prsti mencial dobro minuto, kakor da razmišlja o nečem zelo pomembnem. Nato je glavo usmeril proti fantu. Vrnil mu je pogled, ki ga mu je bil dolžen še od prej. Ta je ob tem vase potegnil drgetajoči vdih. A Matthewov izraz na obrazu se je kmalu nekako zmehčal in dečku je tiho rekel: »Torej ti si Aiden ...« Oči je malo zožil in ga zdaj gledal z zamišljenim obrazom, Aiden pa se ni niti ganil. A Matthew se je hitro pobral iz svojih misli in s pogledom ošnil vse ostale, ki so bili še vedno prisotni, ter rekel: »Aiden, to so Gregory, Ana,« oči so se srečale z očmi manjšega dekleta, »in Chris,« ozrl se je proti zadnjemu dekletu, nato pa spet pogledal Aiden. »Slišal sem kar precej govoric o tebi,« je nadaljeval z s sledjo zanimanja v glasu. »Upam, da so vse resnične?« Aiden ga je ošvrknil z ostrim pogledom. »Če bi bile laži, zdaj ne bi stal pred tabo, kajne?« se mu je v odgovor namuznil. Matthew se je nasmehnil in z zaprtimi očmi naslonil brado na dlan. Spet je sledilo nekaj časa intenzivne tišine, nato pa: »Sprejet si,« se je iznenada oglasil Matthew. Zaslišal je šokirane vzdihne in čutil predirjajoče poglede ostalih. »A-

ampak ... Matt,« se je skoraj takoj odzval globok ženski glas »Ne moremo ga kar spreje...» »Vi ne, jaz pa, Chris,« jo je Matthew prekinil z mehkim glasom. Odprl je modre oči, ki so se počasi premaknile do Chris. »Če povem po pravici,« je dejal, »se mi nobeden od vas treh ni zdel tako primeren kot Aiden.« Chris ni imela na to nič pripomniti, le užaljeno je odmaknila pogled. »Ravno zato pa sem vas moral vse preizkusiti,« je z umirjenim tonom nadaljeval. »Prosim vas, da mi zaradi tega ne zamerite preveč.« Ana in Gregory sta se neprepičano spogledala. Aiden, ki je spremljal njihov pogovor, se je nasmihal. To je opazil Matt in mu dejal: »Upam, da se ti vse skupaj ne zdi preveč smešno. Nadaljeval je z namigom svarila: »Če se ti, bom moral premisliti svojo odločitev.« Aiden pa, kot da ga je preslišal, je vprašal: »In? Kako se 'včlanim' v vašo skupino?« Matthew je zožil oči, kot da ga bo s pogledom zdaj zdaj predrl. A je le počasi vstal in se s previdnimi koraki (brez da bi stopil na karkoli ob strani potke) sprehodil do Aiden. Postavil se je tako blizu njega, da ju je ločilo le še nekaj centimetrov. Matt je bil primerljivo večji od njega, a kljub temu je Aiden strmел predse z odločnim izrazom na obrazu. »Daj mi roko,« mu je ukazal Matthew, ki je svojo že imel iztegnjeno. Aiden je pogledal najprej proti dlani, potem Matta in spet proti dlani. Končno jo je še sam pristavil na njegovo, a precej pazljivo. Matt je s prosto roko segel v žep in izvil majhen kos stekla. Robovi so bili ostro zašiljeni in že, ko ga je Matthew le držal v rokah, je na tla kapnilo malce krvi z njegove dlani. »Bolelo bo,« je še hitro dodal, takoj nato je močno zgrabil Aidenovo roko in v njegovo dlan globoko zarezal eno ravno črto. Aiden je spustil šokiran vzklik in se instinktivno hotel rešiti Mattevega prijema. Ta ga je spustil, on pa se je opotekal nazaj in se prevrnil na velik kup papirja z glasnim BUM! Nato je le mirno

obležal na njih in zajemal globoke ihteče vdihe. Na mestu, kjer je prej stal poleg Matthewa, je bila zdaj luža krvi, ki se je nadaljevala vse po potki njegovega opotekanja in do padca. Listi so bili zdaj še bolj razmetani naokoli kot prej, da ne omenjamo tega, da so za povrh bili še poškrabljeni s škrlatno krvjo. Aidenovo dihanje se je sčasoma pomirilo. Nobeden ni rekel ničesar. Nekaj časa so ga le intenzivno opazovali.

Prvi, ki se je premaknil, je bil Gregory. On je stopil mimo Matta in se sklonil nad Aiden. Nekaj sekund ga je preučeval, potem pa ga je odločil prijeti za roko, ki ni bila poškodovana, in mu pomagal vstati. Ko je bil Aiden končno spet na tleh se nogah, se je z eno roko oprijel Gregoryjevih ramen. Ta mu je namenil začuden in nekako presenečen pogled ter ga odrinil stran, tako da je ubožec spet moral loviti ravnotežje. Na srečo mu ga je zdaj uspelo uloviti, a ravno, preden bi padel Matthewu v roke. In sicer je bil od Matta zdaj spet oddaljen le nekaj centimetrov. Čutil je, kako ga je njegov pogled zbadal v hrbet. Ni se obrnil. Le trepetavo je pričakoval, da mu bo steklo vsak hip zaril v hrbet. A to se ni zgodilo. »Zdaj moraš le še sprejeti vsa pravila skupine, pa boš stalen član,« je naposled le spregovoril Matthew. Po eni strani si je Aiden nekako oddahnil, po drugi pa ... »In ... kakšna je fora pri tem?« je vprašal v nezaupljivem glasu in počasi pogledal čez svojo ramo.

Matthew v rokah ni več držal stekla, marveč je ležalo na tleh ob njegovih nogah. Tudi izraz na njegovem obrazu se ni zdel škodoželjen. »Ni je,« je sproščeno odgovoril. Krvave roke si je obrisal ob stran majice in na njej pustil dva velika rdeča madeža, a ni ga preveč ganilo. Odklašljal se je in rekel: »Naj ti pravila naštejem.« Dvignil je desno roko in začel naštevati na prste. »Prvo pravilo: Tukaj nisi zato, da bi se spoprijateljil, ampak da se

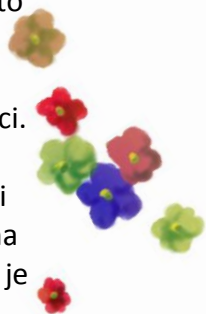

maščuješ tistim, zaradi katerih je tvoje življenje takšno, kot je,« dvignil je kazalec, »drugo pravilo, upoštevaš in delaš vse, kar ti naroči vodja - torej jaz,« dvignil je sredinec, »tretje pravilo, vsak svojo kožo rešuje sam. Če se kateri od članov znajde v težavah, se mora iz njih izkupati sam, ne glede na to, kakšen je tvoj odnos z njim ali njo. Torej, brez posrednikov,« dvignil je prstanec, »četrto pravilo, razgovori so striktno le o tem, kaj načrtujemo storiti v skupini, ti pa tudi ostajajo med nami. Nobenega ne zanima tvoja življenjska zgodba in zakaj si se odločil priti sem. S tabo nobeden ne bo sočustvoval.« Zaprl je oči in nekaj časa razmišljal. Čez nekaj sekund jih je sunkovito spet odprl in rekel: »Aha, in še zadnje pravilo,« dvignil je mezinček ter nadaljeval v malce temnejšem tonu, »kršenje teh pravil bo privedlo do posledic, s katerimi se nočeš soočiti.« S tem je svoje naštevanje končal in spustil prste desne roke. Aiden ga je negibno gledal in premišljeval. Nato se je še enkrat ozrl okoli odvratne sobe kot, da bi jo preučeval. Njegove oči so spet počasi zdrsile do Matthewovih, ki so ga nevtravno opazovale. Aidenove ustnice so se počasi zvinele v strašen nasmešek. Njegov izraz je bil zdaj poln pohlepa in čiste zlobe. Odločno je stopil proti Mattu in nastavljal poškodovano roko. Matthew ni rekel ničesar, marveč jo je le stisnil tako, da je Aiden od bolečine spet malce vztrepetal, a tokrat je to hotel prikriti. Ko sta se njuni dlani ločili, je Aiden na obrazu imel vprašujoč izraz. »Kakšno pa je sploh ime skupine?« Matthew ga je ob tem vprašanju začudeno pogledal. »Ime?« je ponovil. »Ja, ime. Saj veš, glede na to da smo neke vrste izobčenci ...« Njegov glas se je v premišljanju izgubil. Zdaj so vsi prisotni pričakujoče strmeli vanj. To je opazil in malce zardel. »Hah, n- no, daj, je bil le predlog,« je zajecjal. »Povej, kaj si imel v mislih,« ga je resnobno spodbujal Matthew. »Hmm ... No, mislil sem da bi

bili morda ... Črne ovce?« je tiho odgovoril. Vsi so se spogledali. Z njihovih izrazov se ni dalo razbrati, ali so bili v upoštevali njegovo idejo kot sprejemljivo ali so bili mišljenja, da je to prav zares nekaj čisto absurdnega. »Saj veste, ker naj bi črne ovce bile nekaj posebnega in nenavadnega in jih zato nekateri nočejo sprejeti,« je hitro dodal za razlago. Mattu se je videlo, da je bil v globokem premišljanju, saj je spet zaprl oči in nagubal čelo. Takrat so vsi potihnili in čakali na njegov odziv. Odprl je oči. »Prav,« je naposled določil. »Od danes naprej se imenujemo ... Črne ovce.«

TRI LILJE **(Eva Kodrin in Ajda Kostevc)**

Obe očesi sta se sunkovito odprli in v mislih se ji je razblinjala slika sanj. Srce je utripalo z neverjetno hitrostjo. Po nekaj globokih vdihih se je utrip zopet upočasnil. Samo sanje so bile. Sanje o večni sivini, sanje o bolečini, sanje o preteklosti, ki se dogaja v sedanosti. Bilo je tako resnično, prisegla bi, da še vedno pred sabo vidi nekaj drugega kot sivino. Skoraj bi rekla, da sliši svoje misli, skoraj bi rekla, da nekaj ... čuti.? Toda ... Dekle brez imena, živi v svetu brez barv, vonjev, okusov, zvokov, čustev, torej je to nemogoče. Počasi je vstala iz postelje brez barv in neslišno stopila do vrat, kar v spalni srajci. Toda ko je odprla vrata, je pred sabo zagledala čudovite strukture v nepopisni drugačnosti ... Nikakor ni bila sivina. In na svoji sivi koži je ... nemogoče ... začutila je veter, zaslišala je njegov piš, videla je barvno listje, okusila je naravo in zaznala vso odprtost, ki jo je ponujala. Čutila je energijo, ki je ni čutila nikoli prej. Toda to je bilo preveč, zmedeno se je obrnila, da bi se vrnila v sobo, a vrata so izginila izpred njenih oči.

Negotovo je stopila nazaj. Njen utrip se je zopet povečal, toda zdaj ga je lahko slišala! "Kaj se dogaja z mano?" Svoje besede je izrekla na glas, na vsem lepem je ugotovila, da govori. Naredila je še en korak nazaj, ko ji je naenkrat spodrsnilo in začela je padati. Padala je in padala, vedno globlje v neznatne globine. Padeč se je zdel kot večnost. Takrat pa je njeno telo zadrgetalo. V zraku se je začela zvijati in na ves glas kričati ob nepopisni bolečini. Pred očmi se ji je zopet pojavila podoba iz sanj. Bila je še bolj grozna kot kdajkoli poprej. Spreletela jo je zona. Po licih so se ji ulile debele solze, kričala je in klicala na pomoč, divje je opletala z rokami in naenkrat obstala v zraku z iztegnjenimi udi. Zdaj je jasno videla čudovito bitje, neverjetno bele barve, sijalo je kot zvezda in oddajalo je toliko razumnosti. Bila je vila. Spregovorila je z nežnim in prijaznim glasom: "Brezimena, poklicala sem te iz tvojega življenja. Slišala si me, mene, vilinko Odo. Zakaj edino ti, brezimena, si ostala v zraku, samo ti imaš čisto srce ... Samo ti lahko opraviš nalogo in rešiš izvire termalne vode in s tem laško dolino. Toda opozarjam te, naloge, ki ti bodo dane, bodo na različnih krajih, tvoje preizkušnje bodo. Ostani zbrana, misli na nagrado: tvojega Sivega veka bo konec, živiš lahko v barvah, živiš lahko z zvoki neokrnjene narave in čutiš življenje v tem raju. Lahko dobiš ime ..."

In s temi besedami je svetloba v trenutku izginila in neskončnost je zapolnila trda tema.

Dekle je že vedelo, da se nima smisla več pretvarjati, da so to le sanje, kajti zdaj je stala na trdih tleh zelene barve v svoji roza spalni srajci in kot uročena premišljevala besede tega čudovitega bitja in zrla v pokrajino, ki se ji je odpirala. Zaprla je oči in poslušala, slišala je žuborenje reke, ptičje petje. Kako je bilo dekle srečno, zdaj je imela vse, česar ni imela nikoli prej. Bila

je hvaležna temu bitju, a hkrati jo je bilo strah, da ga bo razočarala, da izzivov ne bo mogla opraviti, da bodo za njeno krhko naravo pregrobi. Od silne sreče je tiho, zelo počasi padala v spanec.

Sredi noči jo je zbudil močan veter, ki je mršil njene dolge oranžne lase. Odprla je oči in od presenečenja ji je zastal dih. Na nebu so bile zvezde postavljene tako, da se je lepo videl napis:

"Mogočna postava se dviga nad Hum,
njegove rogove časti sam Perun,
iz očes razbrati mu le je pogum,
ko poln ponosa oddaja razum.

Solza njegova bolečine odpravi,
a zanjo darove tele postavi:
pregreti smetani se upreti ne more,
in le ob ognjemetu se izjoče na šture."

Dekle je obstalo, ni vedelo, ali sanja ali je vse, kar se ji dogaja, resnica. Zaprla je oči in jih nato spet hitro odprla, da bi se prepričala, da ne sanja. Ne, zvezde so bil še vedno postavljene v črke. Še enkrat je natančno pregledala njihovo postavitev, polglasno prebrala besede in spoznala je, da so to navodila za prvo nalogo. Zjutraj se je zbudila v hudih bolečinah. Njeno telo je trepetalo, bolečina pa jo je obdajala povsod, še kričati ni mogla. Spet in spet je videvala podobo v grozni obliki ... skoraj bi se ji zlomila duša, ko je na koži naenkrat začutila moker hlad. V trenutku je mora izginila in pred sabo je zagledala majhnega polha. Ko se ga je hotela dotakniti, se je splašil in zbežal v grmovje. Dekle se je hotelo zapoditi za njim, a je vedelo, da jo čaka dolžnost in da na njej leži odgovornost za termalni izvir. Zamišljeno je korakala po ozkih stezicah in razmišljala o nalogi: "Hum ... rogovi ... solze ... pregreta smetana ... ognjemet. Le katero bitje je takšno? Kje naj ga najdem? Poln ponosa, rogovi ... seveda, kozorog! Tako je, zdaj mi je jasno! Vse se ujema!

Juhej," vesela, da je rešila nalogo, si je glasno prepevala. "Čudovito, ime bom dobila! Toda najprej potrebujem pregreto smetano in ognjemet. Nič lažjega, gotovo mi bo kdo znal svetovati."

In prav zares ji je meščanka, ki je živel ob Savinji, z veseljem podarila pregreto smetano v zlatem loncu. "Danes je kresna noč, zato bodi pozorna na dogajanje okoli sebe. Toda, za ognjemet nikoli nihče ne ve, kako in kdaj nastane ... Ah, nesreča! to je pogubno za vse nas," je na koncu meščanka še potožila in se odpravila stran. Dekletu ni bilo jasno, zakaj je bila tako žalostna. Mar ji je vila kaj zamolčala? In zakaj pravzaprav potrebujejo solze? Takrat pa se je spet zgodilo. Bolečina jo je začela dušiti in v trenutku se je nezavestna zgrudila na tla.

Tema. Na koncu teme je žarela drobna lučka. Zdelo se je, kot da je ta luč edini vir življenja, ki še vztraja v tej temi. Bila je bela lilija, žarela je. Toda to lučko je nekdo držal ... obraza ni videla, toda prepoznala je to popolnost... in bilo je tudi očitno, da je ta postava na robu obupa. Okoli svetlobe so bile mrtve rastline in na teh je nekdo ležal... Kdo?

"Zbudi se, zbudi! Dolžnost kliče!" jo je budil piskajoč glas in na telesu je začutila drobne ročice. V trenutku je odprla oči, da bi videla, kdo je dramitelj, a tam ni bilo nikogar več.

Zmedeno se je pobrala s tal in popraskala po razboleli glavi. A nekaj v njej ji je pravilo, da se z vsako izgubljeno sekundo ruši termalni izvir. A vedela je tudi, da bo vilinko po tem poiskala in jo sama izprašala. Pobrala je zlati lonec s smetano in se počasi odpravila na pot. Toda ni vedela, kje je Hum. Ni vedela, kaj pravzaprav je Hum.

Sprehajala se je po gozdnih cestah, ob Savinji in nazadnje prišla do ozkega mostička, ki je vodil čez reko. Zaželela si je, da bi dobila še vsaj kakšen namig, da bi vedela, kako naj nadaljuje pot oz. kje naj

začne. Mislila je na nagrado: "Ime, ime, ime, ime ..." samo to je švigalo v njeni glavi.

Zazrla se je v valove. Pomislila je, kako so popolni, brezskrbni. Nato pa je pomislila, da kmalu ne bodo več - voda je začela z naglico izgubljati globino, pričela se je vrteti in izoblikovala je vrtinec, ki se je začel dvigovati proti nebu, vedno više in više, dokler ni segal vse do vrha izredno visokega hriba. Njegova oblika je spominjala na tobogan, zelo dolg tobogan. Dekle je strmela v veličastno magijo, ki se je izvajala pred njenimi očmi. Začutila je, da si vsa dežela res želi njene pomoči, da jo potrebujejo. Polglasno je bolj sebi kot komu drugemu rekla: "Zdaj pa me ponesi na Hum," in v trenutku se je začela dvigovati s tal.

Od presenečenja in navdušenja hkrati se je na ves glas zasmejala. Čutila je neizmerno srečo, lahkotnost, saj je vendar poletela! Nevidna sila jo je potiskala navzgor ob vodnem mostu. Polet se je zdel kot večnost, polna sreče, veselja in adrenalina. Ko pa se je začela približevati vrhu, je voda izoblikovala ogromno roko, ki jo je postavila na tla. Toda, takoj ko se je dotaknila tal, je voda padla nazaj proti svoji strugi. Njena gladina je bila zdaj krepko zmanjšana in tudi valovi so se kot mrtvi izlivali drug v drugega.

Očitno je bilo, da je njena naloga tako pomembna, da se je narava sama žrtvovala za njen uspeh. Z globokim spoštovanjem se je zahvalila in z loncem v roki stekla proti gozdu.

Ko je nekaj časa tekla po gozdu, si je morala priznati, da spet ne ve, kam naj se odpravi. Toda mora dobiti njegove solze in jih izročiti vilinki. Mora, preprosto, mora ga najti. Zdaj se ne sme vdati! Tako daleč je prišla!

Naredila je še dva koraka, nato pa zakričala tako glasno, da so vse ptice odletele iz krošenj dreves. Tokrat je začutila bolečino v srcu. Bilo je natančno

tako, kot če bi ji kdo zaril nož vanj. Kolena so ji klecnila, hlatala je za zrakom in se zvijala od bolečin, ki so bile hujše od vseh, ki jih je doživela. Bolečina ni in ni prenehala, le stopnjevala se je in ko je prišla do svojega vrhunca, je njena glava trznila in v kriku se je udarila v kamen in izgubila zavest.

“Nekdo mora ukrotiti te zgage, ti to veš! Spravile so me sem, poglej me!”

“Ne naprezaj se! Dekle bo pomagalo, boš videl! Sam boš lahko uredil ...”

“Ah, Dekle... Da bi ji le uspelo, da bi ji...”
Nato se je pojavila drhteča bela lilija, ki je oddajala svetlobo ...

“Mislija sem, da je končno prišel moj princ. Ampak ti nisi princ, ti si verjetno tisto “Dekle”, kajne?” jo je predramil glas, ki je zvenel nekoliko razočarano, a razumljivo. Počasi se je dvignila v sedeči položaj. Pred sabo je zagledala dekle, ki je izgledalo mlado, a izžarevalo je starost.

“Tako je, jaz nimam imena ... Kako ste mislili, no, zakaj bi bila jaz princ?” je Dekle tiho vprašala. Ona pa ji je odgovorila: “Ne vem, če me poznaš, jaz sem Princesa. Tu trpim prekletstvo, ki mi ga je vrag naredil, ker ga nisem hotela vzeti za moža. Oče, duhovnik, se je sicer trudil preprečiti mojo poroko in me skriti, a naju je vrag spregledal ... in tako sem zdaj tukaj že dvesto let, tukaj v globinah Divjega farovža čakam na princa, ki bi po legendi moral priti na kresno noč - vsakih sto let, seveda, a ga ni ...”

Tišina je zapolnila prostor. Princesa je potočila debelo solzo, Dekle pa se je počutilo grozno, saj si ni mogla predstavljati takega prekletstva. Po nekaj trenutkih pa je Princesa dvignila glavo in vprašala:

“Kaj te je pravzaprav privedlo v Divji farovž? Potrebuješ pomoč?”

Dekle bi skoraj reklo, da je po nesreči padla v luknjo, v nezavesti, a se je raje ugriznila v jezik. *Čas!*

“Pravzaprav iščem kozoroga, ki naj bi prebival tod okoli. Morda veš, kako in kje ...”

“Sledi najožji gozdni poti do vrha hriba in na skalo položi zlati lonc s pregreto smetano. Nato se skrij v grm in čakaj do noči. Ko se bo utrnil prvi utrinek na nebu, pa zapoj z milim glasom:

*Luč za lučjo,
v ogenj naj gredo,
utrinku naj sledijo in
v ognjemet se spremenijo!*

Toda pazi! Pesem mora biti iz dna srca, sicer urok ne bo deloval! Razumeš?” je še na koncu vprašala Princesa.

“A ... mislim ...,” je jecljalo Dekle, končno pa je odločno pritrdila: “Da, razumem. Zdaj pa se moram odpraviti, mrači se ... večno ti bom hvaležna! Pozdravljena,” in Dekle se je začelo odpravljati proti vrhu votline. Za njo je še Princesa zaklicala: “Pomni! iz srca moraš peti! Reši našo deželo ...” in naenkrat je bilo Dekle na površju. Spet se je začela spraševati: *»Le kaj mi je vilinka zamolčala?«*

Pognala se je v dir proti vrhu po najožji stezici in na jasi je zagledala ogromno skalo. Skoraj je bila že noč. Hitro je postavila lonc smetane na vrh skale, skočila za bližnji grm in čakala. Že čez čas se je na nebu utrnil dolg utrinek. Zajela je sapo in začela s tihim glasom:

*Luč za lučjo,
v ogenj naj gredo ...*

Ko je pela, se ji je v glavi odvijala nesreča in stiska ljudi, narave in drugih bitij, ki jih je srečala, razmišljala je, kako zelo potrebuje te solze. Mora jim pomagati!

*... utrinku naj sledijo in
v ognjemet se spremenijo!*

Kot bi trenil, se je zaslišal gromek pok! Trenutek za tem, pa je nebo obsijal ognjemet najrazličnejših oblik in veličastnih barv. "Uspelo je", je srečno zavriskala nasmejana deklica. Tedaj pa se je zemlja stresla. Zaslišal se je zvok kopit, ki so ponosno udarjala na skale, zaslišal se je spoštovanja vreden *prh* iz nosnic ... Zlatorog! Da, v soju ognjemeta je stopala ponosna žival, čudovito krzno se je lesketalo, zlati rogovi so jemali dih. Dekle je bilo ob sapo, tiho je obstala na mestu in opazovala, kako je Zlatorog začel jesti pregreto smetano. Pojedel jo je v nekaj sekundah, nato pa je skočil na skalo s svojimi močnimi nogami in opazoval ognjemet, ki je trajal še nekaj dolgih minut.

Njegovo krzno se je svilenoblesčalo in valovilo v nežni sapici hladnega vetra. Ko pa je prenehal, je žival skočila s skale in se ulegla ob štor. Zaslišalo se je tiho ječanje, kot da bi nekdo trpel hude muke. Čez čas pa je vstal in dostojanstveno začel korakati nazaj v gozd, Dekle pa je sunkovito steklo k štoru in pokleknila predenj. V zlati lonec je začela zbirati zlato rumene solze. Tedaj pa je zvok premikajočih se kopit prenehal in zaslišal se je gospodovalni glas: "Zanj solz nikoli ne bodo dovolj, da bi ozdravel," in spet je nastopil zvok kopit v diru.

Dekletu se je podrl svet. Kako ne bodo dovolj? Ali to pomeni, da še ne bo dobila imena? Vsega je bilo preveč, ničesar ni vedela prav natančno, a pričakovalo se je, da bo uredila vse. Potrebovala je trenutek sama zase, da se zbere in razmisli o vsem. Zopet je zaprla par svojih nežnih oči. Kar naenkrat je čutila, da se njeni nogi dvigujeta, počasi je zgubljala tla pod nogami. Ko se je dvignila dovolj visoko, da pod seboj ni čutila ničesar več in je še drevesa je pustila nekje daleč pod seboj, je odprla oči. Pod seboj je videla nekaj najbolj čudovitega, najlepšega ... videla je NARAVO! Tiho reko, ki se ji je mudilo

naprej, drevesa, ki so v prijetnem vetriču plesala sem ter tja in zavedala se je, da je vse to odvisno od nje, vsa ta lepota bo šla v nič, če ne bo dovolj prizadevna.

Z nežnim in tihim dihanjem se je spuščala. Pristala je, se zdrznila in pogledala okrog sebe, cele gruče turistov so stale s kovčki in čakale. Na drugi strani so sedeli invalidi, nekateri na vozičkih, drugi s palicami. Vsi so stali z, lahko bi rekli, jeznimi obrazi in povsem brez besed.

Dekle je bilo začudeno, spraševala se je, kam gredo, zakaj gredo. Pristopila je do nekega invalida, ga pozdravila in mu povedala prav vse o sebi in svoji zgodbi. Bil jo je pripravljen poslušati:

"Iskati sem morala kozoroga, za njegove solze, a pravzaprav ne vem, kaj se dogaja, ne vem, kdo jih sploh potrebuje" je povedalo Dekle.

"Solze so najverjetneje za princa Vodomca, ki je zbolel, radi bi ga pozdravili, a je verjetno vse zaman. Vodomec ima oblast nad vsemi termalnimi izviri vode, zdaj pa, ko ni vode, se ne moremo zdraviti, zato odhajamo," ji je povedal.

"Ne, ne odhajajte. Ostanite, prosim vas. Vse bom storila, da bo Vodomec ozdravel, obljubim!"

Fantu je dekle dalo misliti. Za rokav je pocukal deklico, ki je sedela poleg njega, in ji povedal vse o Dekletu in zapletla sta se v kratek posvet.

Ostati in biti pogumen ali ne ostati in si rešiti življenje? Sklenila sta slednje. Sklep sta povedala naprej in tako se jih je zaradi male lučke upanja in želje po pogumu večina odločila ostati.

Dekle si je oddahnilo, a čakaj, nekaj je začutila ... na nosu je začutila kapljico, za tem še eno na roki, nato na nogi. Okrog nje so se vsi spogledovali. Fant ji je povedal, da je v mestu nenavadno, če dežuje. To je bila ena od posledic boleznin princa Vodomca. On je skrbel tudi, da voda nikoli ni prestopila rečnih bregov, če

ne bo kmalu nehalo deževati, bo mesto le še podvodno mestece ...

Zahvalila se je za vse podatke in se odpravila naprej, čeprav ni vedela, kam. Hodila je in gledala v tla, čez čas pa se ji je zazdelo, da je okrog nje ni več zelenih trat in dreves. Bila je samo zlato rumena svetloba, takšna, kot jo je videla, ko se je zbudila v tem svetu.

Dvignila je pogled in svetloba se je počasi začela ostriti, lepo se je videl obris vile. Vila je naredila korak, kot bi izstopila iz svetlobe, nato pa je pred njo stala le Oda, svetloba je izginila. Vila ni rekla niti besedice, Dekletu je le pomolila sulico, nato pa se je spet zarisala svetloba in vila je izginila. Sledilo je nekaj sekund tišine, nato pa se je po mestu zaslišal krik, ki je stresel tla pod nogami.

Odprla je oči in okrog nje je sedelo dvanajst palčkov. Dvanajst majhnih škratkov z rdečimi kapicami. Eden od njih ji je pomolil roko in jo dvignil, tako da je sedaj sedela. Na drugi strani se je oglasil tih glasek:

"Živjo, Dekle, kako si?"

"Zmedena sem. Ne vem, kaj se mi dogaja."

"Smem razložiti?" se je ponudil eden izmed množice.

"Prav želela bi si, da bi mi nekdo vse lepo razložil."

"Pa začniva, mi smo palčki iz zaprtega rudnika Polhova jama. Pred mesecem je prišel v jamo princ Vodomec. Bilo nam je dolgčas in želeli smo se malce norčevati, zato smo Vodomcu pripravili napitek iz svinca. Vodomec je v trenutku izgubil zavest, hitro smo ga odnesli ven in upali, da bo vse dobro in da Oda ne bo ničesar ugotovila. A Odi ne uide niti najmanjša malenkost, ki se zgodi v mestu.

Ko je spoznala, kaj se je pripetilo, nas je hudo okregala in kaznovala, cel mesec smo bili zaprti v jami. Nam pa je postalo jasno, da je bilo naše ravnanje nespametno, zdaj pa bi s želeli pomagati Vodomcu. A Oda nas ne pusti blizu, zato

smo se odločili, da pomagamo tebi. Kozorogove solze, hmelj in med z medovite poti boš zmešala v napoj, ki bo pozdravil princa Vodomca. Zdaj pa le pohiti, dolgo si bila nezavestna, v bitki s časom si, če bo voda prestopila rečne bregove, je po nas. Lahko računaš na nas, pomagali ti bomo, ko nas boš najbolj potrebovala,"

Brezimena se je razveselila teh zaupnih in tolažilnih besed malih palčkov. Z njimi se je zapletla v pogovor in skoraj bi bila pozabila na dež. Stegnila je vrat in pogledala proti reki. GROZNO! Reka je strašansko narasla. Začutila je adrenalin, ki ga je imela v žilah več kot cel New York skupaj. Poleg sebe je našla sulico, ki ji jo dala vila. Odvezala jo je in iz nje se je posvetila močna zelena svetloba. Svetloba je počasi jenjala in Dekle je opazilo, da v sulici leži kos papirja. Na njem je pisalo: "Podarjam ti zlato, POHITI!"

List je položila na travo poleg sebe in roko pomolila v sulico. V njen je bil hmelj. Sicer ni razumela, zakaj je vila napisala zlato, a se s tem vprašanjem ni imela časa ukvarjati. Vstala je in pomislila, kaj sedaj še potrebuje. Solze ima, hmelj ima, potrebovala je le še med. Želela je še enkrat preizkusiti most, ki ji je pomagal pri prejšnji nalogi. Tekla je, kakor so jo nesle noge. Ustavila se je sredi mostu. V glavi si je ponavljala: "Med, med, med ... medovita pot ..."

Spet se je zavedala okolice, ko je pristala na samotnem travniku, kjer je stal le čebelnjak. Zaslišala je prijeten zvok, ki je prihajal iz čebelnjaka, predvsem pa jo je zamikal sladek vonj po medu.

Nos jo je odpeljal do vrat, ki jih je odprla in pred njo se je odprl svet panjskih končnic najrazličnejših barv, tem in velikosti.

Ostala je brez besed. V te slike je bilo vtakano delo s srcem. Čutila se je ljubezen do slikarstva, do umetnosti. Občudovala je natančne poteze, ko so naenkrat vse slike

popadale na tla in se razbile kot steklo. Močnejše je poprijela sulico in se zdrznila. Zdelo se je, kot bi bilo vse le vizija. Zaslišalo se je shrljivo hreščanje in gromki smeh, pravzaprav posmehovanje. Začela se je prestopati in v temi jo je grabila panika. Na lepem pa je začutila mravljince po vsem telesu in ohromljena je padla po tleh. Zaslišala je korake, ki so se ji vedno bolj bližali. Opazila je, da ji je sulica padla z rok in se odkotalila v kot, skupaj s solzami v zlatem loncu.

Kdo hodi proti njej? Kaj hodi proti njej? Ali je vse spet mora ... aaaaaaaaaaaaa!" je zakričala. Spet je nastopila neminljiva bolečina. Zvijala se je in kričala na vse grlo. Kaplje potu so ji preplavile telo. Prsni koš se ji je ponorelo dvigoval in spuščal. Izgubljala je nadzor nad telesom. Kmalu ni čutila nič več.

Tedaj pa je zagledala belo lilijo že tretjič. Začutila je neomajno moč in energijo, telo se je vračalo v njeno zavest spet je imela oblast nad svojimi udi. Stegnila je roko in segla po liliji. V trenutku dotika je bolečina ponehala, prostor je zapolnila svetloba in podobe vilinkinega doma - Oda je prebivala ob izviru Lurd, bil je prekrasen, a slika je začela razpadati, povsod je bila voda in negibno truplo, ki je na splavu z vilinko Odo negibno ležalo ...

"TEGA NE BOM NIKOLI DOPUSTILA!" je zavpilo Dekle in v sekundi je bila na nogah, odločna, da reši princa Vodomca. Čutila je njuno neposredno povezanost, čeprav ni vedela, da je to sploh mogoče. Zavedala se je, da so bile slike res samo vizija, a na mizi je bila skledica zlatega gostega medu.

"To je zagotovo zadnja sestavina, med." Segla je po njem, a ko ga je dvignila z mize, je med izginil. Brž ga je postavila nazaj in poskusila še enkrat. Spet! Med je izginil. Razmišljala je in razmišljala, kako naj med spravi z mize. Nato pa se ji je posvetilo. Obrnila se je in pogledala na mesto, kjer je bila prej ... bela lilija. Še vedno je bila tam

in žarela v popolnosti. Previdno je stopila do nje in jo utrgala.

Ponesla jo je k skledi in s prstom segla v med. Trikrat zapored je s prsti prenesla med v lilijo in ... med ni izginil! Sunkovito se je obrnila in stekla po travniku ob Savinji. Tekla je in tekla in čez čas je na koži začutila dežne kaplje.

"To je zagotovo znak, da moram pohiteti!" Naenkrat pa se je ustavila.

"Ampak, saj sploh ne vem, kje naj najdem princa Vodomca. Jojmene!" je pričela tarnati, medtem ko je deževje vedno bolj močilo zemljo. Poleg dežja pa je na koži začutila majhne ročice ... Palčki! Obrnila se je in pred njo so stali palčki s Polhove jame. Toda zdaj so jezdili prave polhe. Za njihovo velikost so bili to pravi konji. Polhi so v svojih gobčkih prenašali kvas.

"Pozdravljena, prišli smo ti pomagat." je spregovoril vodja palčkov. Dekletu se je zopet povrnilo upanje. "Princ Vodomec počiva deset minut hoda naravnost od tukaj ..."

"Hvala, tega ne bom pozabila," ga je prekinila in se že hotela odpraviti, ko je nadaljeval: "Počakaj! Kako ga boš vendar pozdravila, če niti ne veš, kaj mu boš ponudila?" Dekle se je obrnilo nazaj proti njim. Spoznala je, da ima še kako prav. "Menim, da ti veš, prijatelj?" je mirno in zaupanjem spregovorila. Škrat se je nasmehnil, a takoj zatem resno nadaljeval: "Posebna si, res. Sprejemaš našo pomoč, razumeš nas ..." Za čas je umolknil, nato pa nadaljeval: "V Laškem, tu, rastejo le tri bele lilije: eno Imaš ti, eno ima vila Oda in eno ima princ Vodomec. V prvo lilijo daj kozorogove solze. V drugo lilijo, tejle, ki jo držiš v roki, mu ponudi naravi cvetlični med in v tretjo lilijo daj pivo."

»Pivo? Kaj pa je pivo?" je začudeno vprašalo Dekle.

"To je posebna pijača. Najprej zajemi vodo iz Lurda, jo zavri, dodaj pest hmelja, kvas, ki smo ga prinesli, pregneti in ga zamešaj

zraven in nazadnje dodaj pšenični klas, ki pa ga imaš tudi ti pri sebi.”

“Pšenice nimam! Kje naj v tem času dobim cel klas?” je bilo dekletu obupano. “O, imaš jo! Kaj pa je vendar tole?” pokazal je na njeno zlato sulico.

“Sulica? Kako naj iz nje dobim pšenico?”

“Posadi jo!”

“Kam?”

“V zemljo, vendar!” je že nekoliko nejevoljno pojasnil škrtat.

“Toda pohiti! Daj, na tri: ena, dve, TRI!”

Dekletu je sulico zapichila v zemljo in prst jo je v celem pogoltnila vase. Čez nekaj sekund pa je iz zemlje začela poganjati pšenica. Ob dežju se je bleščala v zlatu. Ko je ustavila rast, ji je škrtat odtrgal klas in ga podal dekletu v roke.

“Teci!”

Dekletu se je na obrazu narisal nasmeh hvaležnosti. Obrnila se je in tekla z največjo hitrostjo, ki jo je premoglo njeno telo.

V polovičnem času je prispela do barvitih vrat, vsa premočena, a odločna. Odprla jih je in pred sabo je zagledala kup venečih rastlin, na vrhu je ležal princ Vodomec, in vilo Oda ob njem ter v kotu vazo z dvema lilijama. Ko je videla nemočnega Vodomeca, se ji je utrnila solza. Na nek način je sama tudi čutila njegove bolečine, ta trenutek in ... ves čas prej!

Mora mu rešiti življenje, sicer bo tudi ona trpela! Stekla je po lilije in pokleknila pred Odo.

“Mogočna, rešim ga lahko, imam zdravilo!” Oda se je s solzami v očeh nemočno odmaknila od princa in rekla: “V stanju, kot je zdaj, bo umrl v nekaj minutah in z njim bodo vode za vedno izgubile ravnovesje ...”

“Ne, ne bo se tako zgodilo! Ne obupajte še zdaj! potrebujem ogenj, brž” in vilinka je z zamahom roke zanetila večji ogenj in nad njim je visel kotel. Dekletu je stekla in vilinko poprosila še za njeno vodo iz Lurda. Oda si je odvezala pasek s steklenico

zdrave vode in ji ga podala. Dekletu je vodo zlilo v kotel in takoj je zavrela. Dodala je še hmelj, ki ga je hranila v žepu spalne srajce, pregnetla kvas in ga skupaj s pšeničnim klasom vrgla v kotel. Prijetno je zadišalo. Tekočino je prelila v lilijo. Enako je prelila še dobljene solze in previdno pograbila še medeno lilijo. Stopila je k Vodomecu, ki je zdaj le še plitko dihal. Zunaj je divjal pravi vihar ... Podprla mu je glavo in mu v usta zlila kozorogove solze iz prve lilije.

Pogoltnil je le mukoma. Med mu je počasi pokapljala po ustnicah. Tokrat se je hitreje obližnil. Nazadnje je prislonila na njegove ustnice še lilijo s pivom in na dušek je izpraznil. Takrat pa se je njegovo dihanje popolnoma ustavilo. Dekletu je kurja polt premrazila telo.

“Zbudi se ... Ne zaspi zdaj, potrebujemo te! Jaz te potrebujem! Prosim,” je hlipala in naslonila glavo na njegovo lice. Začutila je toplo kožo, ki se ji je zdela čisto zdrava. Pomislila je, kako nežna je ... Dvignila je pogled in pred njo je odpiral oči pozdravljen princ. Iz srca se je nasmehnila in od sreče zajokala. Vodomec se je spravil v sedeči položaj, ji namenil globok in ljubeč pogled ter spregovoril:

“Hvala, Lilijana,”

Dekletu je spreleti srh, koža se ji je naježila in v srcu ji je bilo, kot da bi se ji izgubljeni del vrnil nazaj na svoje mesto - ime. Ta manjkajoči del je bilo njeno ime. Lilijana. Popolno je.

Sreča je napolnila vso laško dolino. Oda je smehljaje opazovala debelo strugo izvira v Lurdu. Vodomec, ki so se mu povrnilo prav vse moči, je z nekaj elegantnimi gibi odpravil deževje. Nato pa se je zapletel v pogovor z Lilijano. Ta mu je razložila vse o njeni strategiji in načinu, kako se je lotila naloge. Opisala je vse podrobnosti, prav nobenega, ki so ji pomagali, ni pozabila, palčke pa je posebno pohvalila in razložila njihovo stisko.

“Torej je bila gola nesreča, mi pa smo jih zapostavljali več časa ... Dolgujem jim globoko opravičilo,” je priznal Vodomec. “Škratje so ti že odpustili. Zdaj tudi vedo, da svinec ni za ljudi.”

Zasmejala sta se. Nekaj časa sta še kramljala in se sprehajala ob Savinji.

Lilijana je vprašala:

“Ti prebliski, ki sem jih doživljala ... sprva le grozne podobe, nato pa sem videla tebe ... Kaj so pomenili?”

“Grozne podobe, kot jih ti imenuješ, so bile Zavistne duše. Vedele so, da boš ti obstala v zraku čistosti in zato so te hoteli prestrašiti še pravi čas, a jim je spodletelo. Mene pa si videla, ker sva si usojena,” to je rekel in ji podaril strasten poljub. Čas se je ustavil, veter je ponehal, a narava se je po svoje radostila. Lilijani je bilo, kot da bi jo gravitacija prepustila Vodomcu. Čutila je le njega, vsak njegov vdih in izdih, čutila je njegovo srce, čutila je povezanost ... V zraku je drhtela neminljiva ljubezen. Po tem je tudi Lilijana spoznala, da je Vodomec njena sorodna duša in da je pred njima svetla prihodnost.

Oda jima je podarila svoj blagoslov pred vsemi in ju imenovala za Varuha. In ni se motila. Na junji poroki je pel zbor Trubadurčkov, ki so daleč naokrog znani s svojimi srebrnočistimi glasovi. Tudi zaradi njih Laščani še danes gojijo veselje do petja. Pili pa so tudi pivo. Zahvaljujoč škratam so recepte izpopolnili in varjenje piva ohranili vse do današnjih dni. Pojasnjena pa je tudi skrivnost laškega piva ... Preprosto najboljše je zato, ker je točeno z ljubeznijo in ker je varjeno z izvirske voda Odo.

Po treh lilijah je poimenovana dvorana Tri lilije in lilije so si Laščani izbrali tudi za svoj grb ter s tem hvaležni ohranili spomin na rešiteljico izvirov, Liljano.

POTOVANJE PRINCA VODOMCA (Sara Sakić in Ajda Klepej)

Nekega dne je princ Vodomec odprl oči v prelepo sončno jutro in se zehajoče pretegnil. Joj, tako lepega vzhoda pa že dolgo nisem videl, si je mislil sam pri sebi. Izza vrha Huma je sijalo sonce in obarvalo okolico Laškega z nežno oranžno-rumeno barvo. Nekaj samotnih lastovk se je preganjalo okoli vrha cerkve Svetega Mihaela in se z vso hitrostjo spuščale k tлом, nato pa se spet zagnale proti vrhu. Izgledalo je, kot da se močno zabavajo. Vodomec je vstal iz svojega skrivališča pri obrobju reke Savinje in se živahno napolil proti laškemu parku. Tam je bil to jutro zmenjen z eno izmed najlepših deklic te dežele, vodno vilo Odo. Ona ima moč, da uporablja vodo na kakršen koli način hoče. Pogosto jo nadzira tako, da ji doda vse možne zdravilne funkcije in svoje razne uroke ter s tem ustvari, kakor so jo poimenovali ljudje, termalno vodo. Zadnje čase jo veliko uporabljajo v novjšem kompleksu laških term, a Oda se nad tem ne pritožuje, saj je sama rekla, da je njena najljubša dejavnost pomagati ljudem. Ko je že šel mimo igral, je s koticom očesa zagledal poznano figuro in se ozrl proti njej. To ni bil noben drug kot sama Vila Oda. Pomahala mu je, a zdela se mu je nekako zaskrbljena. Pomahal je nazaj in se s hitrimi koraki sprehodil do nje. Skrbelo ga je nenadno srečanje. Takoj ko je prišel bližje, jo je hotel vljudno pozdraviti, a ga je prehitela in mu začela govoriti: »Nevarnost prihaja! Obraniti moramo naše mesto.« Vodomec je bil nekeko zbezan. »K-kaj? Kakšna nevarnost? Ali se bomo s kom borili?« Oda je neučakano zavzdihnila in začela: “Pred leti sem imela prerokbo ...” je, kolikor umirjeno je lahko, povedala. Vodomec je nagnil glavo na stran češ, da mu prav nič ni bilo jasno. Vila je rekla: “V prerokbi je bilo rečeno, da bomo nekega dne izpostavljeni velikemu razdejanju in le štiri sile imajo moč, da to razdejanje preprečijo.” Princ se je ob tem

streznil. Potem pa že mora biti dober razlog, da bomo sklicali vse štiri sile, si je mislil Vodomec. Štiri sile je bila skupnost ljudi, pravzaprav niso bili ljudje, marveč sestri vile Ode, ki sta prav tako vili, škrat Perkmandelj in nekakšen magičen starček, ki je živel na Humu. Vsi so imeli nalogo obvarovati mesto, ko je bilo ogroženo. A to je bil načrt le v teoriji in do tega, da bi jih morali prav zares zbrati skupaj, je prišlo prvič. "Zdaj pa me dobro poslušaj, Vodomec," je nadaljevala Oda. "Stvar je v tem, da hoče naše mesto prevzeti Vranja kraljica. Zavlada je že veliko mestom in tamkajšnje prebivalce spremenila v grozne stvore. V Laškem pa je prebudila grozno pošast, ki je vse do zdaj prebivala v Polhovi Jami. Kdo ve, koliko časa imamo, preden nas napade. Vranja kraljica pobere vse znamenitosti mest, v katera pride in jih uniči. Zdaj je na vrsti naše mesto. Uničila bo naš med, našo pivovarno in ... in ..." Odi se je stresel glas in glavo je obrnila proti tlom. Vodomec ni sprva rekel ničesar, a je po kratkem premisleku vprašal: "Ampak ... Kako veš, da bo prišla ravno zdaj?" "To sta mi sporočili moji sestri. Za en mesec sta šli nabirat zelišča po svetu in nedaleč od tukaj videli kraljico. Rekli sta, da je bil prizor pretresljiv, strašen, kot iz najmračnejših delov domišljije." Pri tem se je Oda stresla. „Pomisli, kaj bo storila našemu mestu. Vem, da bo zavzela laški grad. Zato zberi vojsko in najdi pa modreca. A pazljivo z njim! Preden boš na Humu našel razpoko, v kateri živi, boš moral prestati tri preizkušnje, da preveri, ali si vreden njegove pomoči. Jaz grem medtem po svoji sestri, vilo Ognja in vilo Vetra. Ko pridem z njima nazaj, se bomo zmenili, kako in kaj, prav?" Vodomec se je, čeprav še vedno malo zmeden, zavedal, kako resna je situacija. Zato je odločno odgovoril: „Prav, vila Oda.“ Takoj sta se oba odpravila vsak v svojo smer. Oda mu ni dala nobenih posebnih

navodil glede tega, *kakšno* vojsko naj zbere. Res se ji je mudilo. Zato se je najprej odločil iti v mesto in prositi meščane za pomoč. Potrkal je na prva vrata, ki jih je videl. Čez nekaj časa je iz njih pokukala starejša ženska. Ko ji je povedal, kaj se obeta, mu je namenila začuden pogled in sploh ni privolila njegovih prošnji. Pred nosom mu je zaloputnila vrata. Princ je zavzdihnil in si mislil: „Če bo šlo tako naprej, bo Vranja kraljica prišla, preden bom sploh uspel sklicati štiri sile.“ In tako je nadaljeval od hiše do hiše. Nekateri so se takoj strinjali in klicali svojce in prijatelje, da bi jim povedali novico, drugi so malo oklevali, saj niso vedeli, kaj jih čaka, tretji pa so bili precej skeptični. "Oh, kaj bo z mojimi otroci?" so preplašeno govorile matere in stiskale svoje malčke k sebi. »Oni bodo medtem počakali v našem Kulturnem centru,« je vsaki dejal in če še vedno ni bila povsem prepričana, je hitro dodal: »Brez skrbi, še posebej ga bomo obvarovali z našim najboljšim obrambnim sistemom.« Mame so po tem izgledale malo bolj sproščene, a v resnici Vodomec še sam ni vedel, kakšen sploh je ta 'obrambni sistem'. Pravzaprav je imel načrt, kako ga izpeljati, a najprej je moral zbrati dovolj ljudi, da bi deloval. Vodomec do popoldneva še vedno ni zbral dovolj meščanov, kar mu je res zbil upanje. Veliko se jih je balo tistega, kar se bo v bitki zgodilo. Poleg tega je novica, da v mesto prihaja neka kraljica vran, vse precej presenetila. Nekateri temu tudi niso verjeli, zato je bilo vse še toliko težje. Vodomec se je sprehajal po praznem trgu in obupano razmišljal, kaj naj stori. Tistih nekaj ljudi, ki jih je bilo naokoli, so se zdeli tako srečni, tako sproščeni. Pogled na to ga je malce razveselil, a ko je pomislil na to, kaj jih čaka v naslednjih nekaj dneh, mu je pri srcu postalo tesno. Naenkrat se je ustavil na svojih stopinjah. "Ne ..." je zašepetal. "Ne bom dopustil, da se grozna usoda tega mesta uresniči!"

Pospešil je korak in začel teči. Pozvonil je na vsak zvonec in potrkal na vsaka vrata, mimo katerih je šel in na splošno zganjal cel kraval. Vedno več ljudi se je začelo zbirati na ulici in trgu. Spraševali so se, kaj se dogaja in se jezili, ko so videli, da je ves ta hrup povzročal le nepremišljeni princ. A čeprav so ga obrekovali, se je Vodomec ozrl naokoli in bil zadovoljen z množico ljudi, ki jih je privabil. Stopil je na streho najbližjega avtomobila in zažvižgal, da bi pozornost ljudi preusmeril nase. Ko so vsi potihnili, je zajel globok dih in z močnim glasom spregovoril: »Ljudje Laškega, če takoj ne ukrepamo, bo naše mesto doletela grozna usoda!« Meščani so se čudno spogledali in začeli šepetati med seboj. »Ali se vam ne trga srce ob misli na uničene mestne hiše, znamenite cerkve in knjižnice ter šole, ki dajejo našim otrokom znanje in modrost?« je nadaljeval. »Vsi hočemo storiti nekaj za naše mesto in za vse nas, kajne? Zdaj je to naša priložnost! Zaščitimo naše mesto, našo najdražjo znamenitost!« Nekaj ljudi se je opogumilo in začelo vzklikati, pridružil se jim je več in več in kmalu so vsi v en glas vzklikali: »Za naše mesto!« Princu se je srce spet napolnilo z upanjem. Glasno je rekel: »Hvala vam! Ampak ne moremo več izgubljati časa! Pojdite domov in se pripravite na bitko! Svoje otroke odpeljite v Kulturni center. Tam bodo varni.« Medtem pa je vila Oda iskala Perkmandeljca. Škrat Perkmandelj je živel v Padežu v majhnem rudniku. Nekateri pravijo, da je zelo nagajiv in zganja same vragolije. Rudarji pa menijo drugače, pravzaprav nasprotno, češ da je zelo koristen in da jih je že večkrat opozoril na nevarnost. Ko pa je Oda prišla do rudnika, ga ni bilo na spregled. Obupano ga je iskala po vseh kotičkih in s tem hodila globlje in globlje v rudnik, a brez uspeha. »Perkmandelj, kje si? Potrebujemo tvojo pomoč!« je večkrat zaklicala, a v odgovor zaslišala le

odzvanjanje svojega glasu. Po eni iskanja je sedla na skalo. Pogledala je po rudniku in ugotovila, da sploh ni tako temno. Nad njeno glavo je bila velika luknja, skozi katero je prihajala svetloba in osvetlila kamnita tla. Poglobila se je v svoje misli in preučevala vse podatke, ki jih je od rudarjev dobila o Perkmandeljcu. Kmalu ji je na misel prišla ukana. Perkmandelj je rudarjem večkrat izmaknil malico, zato je vila Oda vzela čarobno palico in trikrat zamahnila. V njenem naročju se je prikazal sendvič in pa okusen jabolčnik. Spet je zamahnila s palico in tokrat pričarala prtiček. Položila ga je na tla in nanj postavila sendvič ter jabolčnik. Pogledala je naokoli in zagledala veliko skalo. Sprehodila do nje in se skrila za njo. Pričakujoče je gledala v lepo pogrnjen prtiček. Ni trajalo dolgo, dokler ni zagledala majhnega možiclja, ki se je smukal okoli malice, ki mu jo je Oda namerno pripravila. Ravno je hotel narediti grizljaj sendviča, ko ga je vila Oda zmotila in že napol izrekla urok, da se škrat ne bi mogel premikati. A presenečeno je ugotovila, da pri sebi nima čarobne palice. »A še pred minuto sem jo imela pri sebi!« si je sama pri sebi rekla vila Oda. Zmedeno je pogledala naokrog, nato pa zagledala palico v Perkmandeljčevih rokah. »Ne kličejo me nagajivi škrat kar tako,« se je zarežal in zasmejal na ves glas. Tudi Vila Oda si ni mogla kaj, kot da bi se sama nasmehnila. Perkmandelj jo je povabil, da prisede k njemu in tako je tudi storila. Oda je še sebi pričarala sendvič in tako sta skupaj veselo pomalicala. Ko v vrču ni bilo več sledu jabolčnika, je Oda previdno začela: »No, torej ... res bi potrebovali tvojo pomoč, Perkmandelj.« Ker škrat še ni kazal znakov nestrinjanja, je nadaljevala: »V mesto prihaja Vranja kraljica, uničiti namerava vse, kar ji pride na pot. Še spečo pošast v Polhovi jami je prebudila, da bi uresničila svoje načrte.« Perkmandelj jo je gledal s širokimi očmi,

kot da ne bi mogel verjeti temu, kar je pravkar slišal. „S tvojimi spretnostmi bi lahko prelisčili tako kraljico kot pošast. Bil bi nam v veliko pomoč.“ Ko je Oda nehala govoriti, je Perkmandelj obrnil glavo proti tlam, kot da bi jih z velikim zanimanjem preučeval. Po premisleku, ki se je vili zdel kot celo večnost, je odgovoril: „No, saj nimam ravno velike izbire, kajne? Izbran sem bil kot tretja sila, te zadolžitve ne morem kar tako opustiti.“ Nasmejale se je in vila ga je gledala z upanjem v očeh. „Torej ... nam boš pomagal?“ je vprašala, čeprav se ji je njegov odgovor zdel že odločen. „Seveda vam bom! Poleg tega gre to tudi za moje mesto,“ se ji je zasmejal. In tako sta se skupaj odpravila iz rudnika in proti mestnemu trgu. Vodomec se je zpenjal na Hum in iskal razpoko, kot mu je naročila vila Oda. Stikal je po vseh vidnih kotičkih, a se mu ni zdelo, da bi se v nekatere razpoke spravil kdorkoli, kaj šele nek starček. Stopal je naprej, ko mu je nenadoma spodrsnilo. Pod nogami ni več čutil tal in ko se je hotel prijeti na nekaj travnatih grmičkov, jih je mimogrede izpulil. Ni padal dolgo, a pristanek na kamnita tla je bil vseeno precej boleč. Stežka se je pobral z njih in se ozrl v luknjo, skozi katero je padel. „Morda pa je to tista razpoka, ki bi jo moral najti,“ si je zamišljeno dejal. Ošinil je brezno in zagledal ozek prehod. Previdno je začel stopati do njega in postajalo je vedno temneje. Prehod je bil bolj prostoren, kot se je zdel na prvi pogled. Oprijemal se je sten in hodil naprej. Razmišljal je o preizkušnjah, ki ga čakajo na poti. „Zakaj moram sploh prestati te preizkuse, saj sem že večkrat dokazal, da sem dober princ,“ se je spraševal Vodomec. Prehod se je sčasoma razširil in vodil v veliko votlino. Čeprav je bilo temno, je na sredi jame videl nekaj lebdeti. Previdno je stopil bližje pojavu in videl, da je to rubikova kocka. Spomnil se je, da jo je imel

že kot otrok. Zelo rad se je igral z njo in vedno mu jo je uspelo sestaviti. „Morda pa je to moj prvi preizkus,“ je pomislil. „A nisem prepričan, če mi jo bo uspelo sestaviti. Morda tega sploh ne znam več ...“ Še bolj se ji je približal in iztegnil roko, da bi jo prijel. A takoj, ko se jo je dotaknil, se je pred njim prikazala ura, ki je odštevala od dve minuti. Vodomec ni okleval, saj je vedel, da nima veliko časa. Pograbil je po kocki in jo vrtel in obračal v vse smeri. Uporabljal je vsak svoj prst. Skoraj je bila že sestavljena, potem pa se je ustavil in razmišljal, v katero smer naj jo zasuče, da bosta še zadnji dve barvni stranici tako, kot bi morali biti. Ošvrknil je uro. Kazala je, da ima samo še dvajset sekund časa. Pogled je spet usmeril v kocko, zajel dih in jo obrnil še zadnjič. Pogledal je vse stranice in ugotovil, da mu je uspelo. Kocka je odletela iz njegovih rok in ura se je ustavila. „Prestal sem prvi preizkus!“ Je izdahnul Vodomec. A v želodcu ga je stisnilo saj je vedel, da bo druga preizkušnja še težja kot prva. Kocka se je ustavila visoko nad njegovo glavo in se začela vrteti, z močnim bliskom pa je izginila. Princ se ni dolgo obotaval in razmišljal, kako je kar naenkrat izginila kocka, marveč se je hitro napotil naprej. Votlina je bila res velika. Dolgo je že hodil in se spraševal, če je mogoče kje zašel s poti. Ni imel dobre orientacije v prostoru, kjer ni videl ne začetka ne konca. Sklenil je, da sede na bližnjo skalo in si malo odpočije, ob tem pa tudi premisli, v katero smer naj gre. A skala, na kateri je sedel, se je iznenada premaknila. Vodomec je hitro vstal in videl, da izpod nje teče voda. Poskušal jo je potosniti navzdol in s tem ustaviti vodo, a nič ni pomagalo. Vodo je slišal odtekati še iz drugih koncev votline in kaj kmalu mu je segala že do kolen. „Od kod prihaja vsa ta voda?“ se je panično spraševal in poskušal priti do stene, a je bilo pretemno, da bi lahko razbral, kaj je kje. Voda pa se je le nabirala in nabirala

ter kmalu preplavila že vso votlino. Vodomec je globoko zajel zrak, tik preden mu je voda preplavila glavo. Začutil je, kako ga je vodni tok začel odnašati po svoje. Prijel se je za manjšo skalo, a tok je bil premočan. Skala se je premaknila. S tem pa je princ dobil idejo. Začel je razkopavati še drugo kamenje okoli skale in kmalu je roko pomolil na drugo stran. Spet je nekajkrat razkopal skalovje in naredil dovolj veliko luknjo, da se je lahko prerinil skozi njo. Ko je trdno pristal na drugi strani, se je za njim vsula voda in z njo pomešano kamenje. Vodomec je hitro pograbil po prvi skali, ki jo je zagledal in z njo spretno zaprl luknjo. Bil je moker od glave do pete, bil je čisto premražen. A ni imel časa, da bi se smilil samemu sebi. Raje je premišljeval, kaj naj stori zdaj, saj je verjetno na napačni poti. Pogledal je naokrog in ugotovil, da se ta jama ne razlikuje veliko od prejšnje. Tudi ta se je raztezala na dolge razdalje, ki jim ni bilo videti konca, pravzaprav je bilo pretemno, da bi ga lahko videl. A odločno je stopil naprej v upanju, da mu bo uspelo opraviti še zadnji preizkus. Ni hodil dolgo, ko je v daljavi zagledal lebdeči list papirja. Stekel je do njega in ga zgrabil. Hitro je prebral, kar je bilo napisano na njem.

„So med najlepšimi Laškimi znamenitostmi. Tri tam na hribu stojijo, velike in mogočne, da lahko vanje stopiš in osupneš od njihove lepote.“

„Je to nekakšna uganka?“ si je zamomljal in začel na vse pretege premišljevati. „Laška znamenitost, ki je na hribu. Ampak katerem? Kam smo že šli lansko leto, ko smo sodelovali na turističnem pohodu? Zadnja stvar, ki smo si jo ogledali ... je bil hrib Šmohor. Toda kaj bi tam bilo velikega in mogočnega. Kolikor vem, tam stoji le cerkev. Ampak je le ena, ne pa kar tri. V kaj pa bi lahko stopil ... Oh, seveda! šmohorske lipe!“ je veselo ugotovil Vodomec. Ko je to izrekel, se je list v njegovih rokah sežgal in čez trenutek ga ni

bilo več. Oddahnil si je ponosno ugotovil, da je bila to zadnja naloga. A še vedno mora najti modreca in mu razložiti vse o Vranji kraljici in pošasti. Začel je hoditi in pozorno opazovati po jami. Mogoče se ta starček skriva v kakšni špranji, je pomislil. Po nekaj korakih pa je že videl snop svetlobe, ko je prihajal izza ogromne skale. Stopil je do nje in pokukal za njo. Zagledal je prostorno sobano, v kateri so bile visoke omare, njihove police pa so bile polne starih in prašnih knjig in raznih epruvet ter stekleničk. Ob eni omari je slonela dolga lestev, na njenem vrhu pa je čepel starček z dolgo belo brado in starimi, nekoliko razcapanimi oblačili. Zgledal je, kot da bi že celo večnost prebival v tej jami. Ozrl se je nazaj in se ob pogledu na princa Vodomca nasmehnil. Počasi je zlezal z lestve in mu zadovoljno dejal: »Čestitam, princ! Opraviš si vse tri moje preizkušnje. Dobro si se izkazal, zato ti bom zdaj povedal, kako ustaviti pošast.« Vodomcu je obrnil hrbet in se sprehodil do omare, ki je bila čisto na koncu sobe. Z roko je segel po nečem v njej in 'stvar' skril za hrbet. Počasi je stopal nazaj do princa in mu med hojo razlagal: »Dal ti bom napoj, s katerim boš uspaval pošast. Zaspala bo za nadaljnih sto let in ko jih bo toliko minilo, moraš spet priti do mene, da ti spet dam napoj.« Ustavil se je korak pred Vodomcem in mu res izročil napoj, o katerem je govoril. Bil je vijoličaste barve z majhnimi svetlečimi drobci. Ko si ga je princ ogledal in ga spravil v žep, je modrecu namenil nekoliko začuden pogled. »Ampak ... Saj ne boste več živi čez sto let. Tudi jaz ne bom več živ. Kako pa naj potemtakem spet uspavamo pošast?« ga je vprašal. A on se je le zakrohotal in Vodomca potrepljal do rami ter mu dejal: »Vse boš izvedel ob pravem času, princ. No, zdaj pa le pojdi, nimaš več veliko časa!« In tako se je Vodomec modrecu zahvalil in res pohitel nazaj v mesto.

Ko je prispel na mestni trg, je bilo tam zbranih že veliko ljudi. Zagledal je vilo Odo in njeni dve sestri. Ob njih je stal tudi škrat Perkmandeljč. Ena od sester, vila Ognja, je opazila, da je prišel princ in pomignila drugima dvema. Oda se je obrnila proti njemu in mu namenila vprašajoč pogled, češ, kako je šlo. Vodomec se je nasmehnil in dvignil palec v znak, da se je načrt do zdaj dobro iztekel. Oda si je oddahnila, a ne za dolgo. Z glavo mu je namignila, da vsem razglasi, kaj namerava ukreniti s pošastjo. Vodomec je pokimal in stopil na mesto, kjer bo najbolj viden. Zažvižgal je, da je vse potihnilo in oči zbranih so se obrnile nanj. "Prosim vse, da pozorno poslušate! Pošast se bo zbudila v Polhovi jami. Napotila se bo proti mestu, a to ji moramo preprečiti. V mislih imam ukano, ki jo bo odvrnila od našega mesta. Blizu jame bi morala čakati tudi Vranja kraljica, saj bi ona usmerjala zver. Zdaj pa mi sledite!" Vodomec je začel korakati v smeri Polhove jame, za njim pa so hodili vsi meščani. Med potjo je na glas razlagal: "Načrt je tak - postaviti se boste morali na sredino jame in ko se pošast zbudi, počakajte, da vas zagleda. Če bo kdorkoli začel teči, preden vsi pohitite, bi to lahko bilo za nekatere pogubno. Vila Vetra, Vila Ognja in Vila Oda bodo med tem ostali pri jami, da ustavijo tudi Vranjo kraljico. Ta čas bomo vsi ostali tekli proti Govcam, kjer je odličen vdrt prostor, v katerega se bo pošast po vsej sreči ujela. S Perkmandeljcem bova tekla za pošastjo, zato računam na vse vas, da se potrudite s svojimi najboljšimi močmi." Meščani so si dajali spodbudne besede in se še nekaj časa smejali, a ko so v daljavi zagledali vhod v jamo, so se njihovi glasovi eden za drugim utišali. Prispeli so pred jamo. Vranje kraljice še ni bilo na spregled, a vseeno so bili vsi zelo pazljivi, ko so vstopali v jamo. Tudi pošasti v temačni votlini ni bilo videti. Vodomec, Perkmandeljč in vse vile so se ta čas

poskrili v okolici. Nekaj časa niso iz jame slišali ničesar. A naenkrat je bilo kot, da bi se prevalila ogromna skala, nato je po vsej jami zadonelo mogočno rjojenje. Nedolgo za tem pa so se meščani kričeče v trumi prerivali skozi jamo. In res jim je šlo za življenje ali smrt. Ko je iz jame priteklo še zadnjih nekaj prestrašenih ljudi, se je za njimi slišalo glasno korakanje. Iz svojega skrivališča je prišla ogromna zver. Bila je blede rumene barve, iz njene sicer majhne glave se je dvigalo v višino mogočno rogovje. Prikazen je imela štiri noge. Na sprednjih je imela ostre kremplje, na zadnjih pa zašiljena konjska kopita. Izgledala je kot naravnost iz grozljivke. Ko je stopila iz svoje votline, je najprej pogledala v nebo proti zamegljenemu soncu, nato pa okoli sebe. Izgledalo je, kot da je preverjala, če je vse še vedno tako, kot je bilo ko je nazadnje zaspala. A ko so se njene rdečkaste oči ustavile na meščanih v daljavi, so se ji zenice zožile in z glasnim bobnenjem jih je pričela loviti. Kot po načrtu. Iz svojih skrivališč sta planila Vodomec in Perkmandeljč ter začela teči za njo. Pošast je bila hitra in na vse pretege sta se trudila, da bi ji sledila. Kaj kmalu je dohitela meščane in od tega, da bi jih lahko zgrabila s svojimi kremplji, je manjkalo komaj kaj metrov. Ljudje so to opazili in tisti, ki so bili na koncu gruče, so kričeče začeli teči hitreje. Vsi so si malce oddahnili, ko se jim je začela bližati velika vdrina. Zver je na srečo ni opazila, saj je imela na mislih le to, kako slasten prigrizek bodo meščani, ko jih bo končno ujela. Malce se je spotaknila ob skali, ki je štrlela iz travnika in se nekaj časa opotekala. To je dalo ljudem dovolj časa, da so se poskrili po gozdu, ki je obdajal vdrino. Zver se je ob pogledu na to razjezila in zarjovela, nato pa se podala naravnost proti gozdu, stran od luknje. Perkmandeljč in Vodomec sta se ob pogledu na to spogledala, češ, kaj naj zdaj. A Perkmandeljč se je takoj

nečesa spomnil. Odhitel je do najbližnjega drevesa in odtrgal dolgo ovijalko, ki se ga je tesno prijemala. Vodomcu se je takoj posvetilo, kaj ima za bregom. Oba sta z zadnjimi močmi stekla vsak na svojo stran pošasti, ki je z dreves poskušala sklatiti meščane. Perkmandelj je ovijalko podal Vodomcu in on jo je spretno zagrabil. Uspelo jima jo je oviti okoli pošastinega vratu in Vodomec je Perkmandeljcu zaklical: „Začni vleči proti luknji, prav?“ Perkmandelj je prikimal in oba sta povlekla. Zver se je zdela zelo presenečena in za trenutek se ni branila, a ko se je še sama hotela povleči nazaj, je bilo že prepozno. Zadnje noge ji je na prepadu v kotanjo spodneslo in z glasnim treskom je padla v vdrtino. Princ je spustil ovijalko in planil po napoju, ki mu ga je dal modrec. Splazil se je v luknjo in vijoličasto tekočino zilil v pošastina ogromna usta. V istem trenutku pa je zver odprla oči in začela z ogromnimi šapami klatiti po zraku, a kmalu je prenehala in oči so se ji spet počasi zaprle. Vsi so glasno vklikali v triumfu in se objemali. Vodomec je splezal iz jame in si zadovoljno ogledoval zdaj spet spečo pošast. „Vsi ste opravili izvsrtno! Vrnimo se k jami!“

Ko so bili spet pri jami, so zagledali vilo Odo, zgrudeno na tleh. Ob njej sta sedeli nesrečni sestri. Ko sta zagledali, kako so se vsi meščani vrnili živi in zdravi, sta se

nasmehnili, a trenutek sreče je hitro minil. „Odo je ranila Vranja kraljica. Nismo je uspele pokončati in zato nam je ušla, preden ste prišli nazaj. Ne vemo, kaj naj storimo,“ je otožno povedala vila Vetra. „Izvir ...“ je komaj slišno dahnila Oda. „Odnosite me k mojemu izviru ...“ Princ jo je takoj pograbil in s pomočjo njenih sester so se v trenutku znašli pri izviru. Vodomec je vilo položil ob izvir in zajel nekaj vode z dlanmi. Polil je Odino čelo, kjer je imela tudi rano, in čakal. Kaj hitro je odprla oči in rana je izginila. Vidna ni bila niti praskica. Počasi se je vstala in res je izgledala veliko bolje. Nasmehnila se je Vodomcu. Vzela je paličico in z njo naredila krog. Čez trenutek sta se spet znašla v Govcah, pred vdrtino. V njej je ležala speča pošast. „Hvala, Vodomec!“ se mu je zahvalila. „Brez tebe nam ne bi uspelo, vila Oda“ ji je odvrnil. “Zdaj pa poskrbimo, da se pošast vrne, od koder je prišla.” Oda je vzela čarobno palico, z njo zamahnila in pošast je izginila iz kotanje. „Prestavila sem jo nazaj v jamo,“ je razložila vila Oda. Vse mesto je začelo proslavljati, vsi so bili veseli, da je pošast premagana. Proslavljali so sedem dni in šest noči in še vedno se zabavajo kot še nikoli.

KAZALO

EVA KODRIN	2
Spomin staršem.....	2
Break up.....	2
To je ljubezen.....	2
Moja zgodba.....	2
Po beli cesti.....	3
Konec pred začetkom.....	3
Avtocesta in njen oboževalec.....	3
AJDA KOSTEVC	3
Japonska češnja.....	3
Nasvidenje zlati svet.....	6
Sem, iščem, najdem... izgubim.....	8
SARA SAKIĆ	10
Pes.....	10
Tim in Tom.....	12
Črne ovce.....	14
AJDA KOSTEVC IN EVA KODRIN, Tri lilije	18
AJDA KLEPEJ IN SARA SAKIĆ, Potovanje princa Vodomca	26

Literarni prispevki so nastali v šolskih letih 2013/2014 in 2014/2015 v okviru dejavnosti za nadarjene »Bodi pisatelj/pesnik« pod vodstvom Dragice Brinovec in Mojce Povše.

Risbe je izdelala Sara Sakić.

